Met de broek op de knieën
in Jeeskesboom

p. 9

De uitdagingen van
Mart Buekers

p. 5

Campustoneel: Geselecteerd
voor het Landjuweel

p. 10

Verengelsing: what's in a name?

In het hoger onderwijs wordt al-
maar meer in het Engels gedoe-
ceerd. Waar dit voor sommigen
moeilijk aanvaardbaar is, daar zijn
anderen van mening dat dit een
vanzelfsprekendheid is, gezien de
huidige maatschappelijke context.
Maar wat zijn juist de aangehaalde
argumenten pro en contra? En
waarom is die verengelsing er in de
eerste plaats gekomen?

Maarten Goethals

Sinds het vorige academiejaar 2004-2005 is de ingevoerde BaMa-structuur een feit. De eerste generatie Bachelors, maar tevens ook de eerste Masters in de toekomst, 2007-2008, zijn de ongewilde proefkonijnen van een uniform Europees opleidingssysteem. En dat laatste is niet zomaar ontstaan.

In 1999 ondertekenden éénendertig ministers bevoegd voor onderwijs de Bolognaverklaring. Maatschappelijke vraagstukken, zoals de opkomst van een groeiende Europese arbeidsmarkt en een tekort aan bepaalde geschoolden, eisten structurele veranderingen. De bedoeling was en is nog altijd om de leersystemen in het hoger onderwijs op elkaar af te stemmen en dit om, naar eigen zeggen, een coherente Europese onderwijsruimte te creëren, die bovendien nog eens competitief blijkt te zijn. Met andere woorden, er is de uitdrukkelijke wens om in te kunnen spelen op een arbeidsmarkt die zijn pijlen richt op kennis, flexibiliteit en continuïteit. Toekomstige werkgevers en -nemers moeten overall en altijd inzetbaar zijn.

Daarvoor was het ontwerpen van een gemeenschappelijke onderwijsvisie een noodzakelijkheid gebleken, wat dan resulteerde in de historische Bolognaverklaring. Een Belgisch diploma moet evenwaardig en vergelijkbaar zijn met om het even welk ander Europees diploma en omgekeerd natuurlijk. Het opentrekken van het hoger onderwijs heeft daardoor als praktisch gevolg dat veel studenten beslissen om te gaan studeren in het buitenland en dat omgekeerd buitenlandse studenten Belgische faculteiten bezetten. De tijdelijke culturele diversiteit die hierdoor ontstaat, wordt door velen ervaren als een verrijking en verbreding van de eigen, beperkte horizon. Een belangrijke sleutel tot succes is waarschijnlijk de communicatie tussen die verschillende culturen en meer bepaald, alweer praktisch dan, de taal waarin gedoceerd en les gevolgd wordt.

Vandaag de dag is Engels hiervoor de voertaal bij uitstek. Enerzijds is er de indringende Angelsaksische cultuur. Ander-

zijds de beïnvloeding van de wetenschappelijke sector, waar de omslag plaatsvond. Deze zijn beide prominent aanwezig in het hoger onderwijs en hebben ervoor gezorgd dat het Engels de taal der contacten is geworden. Engels wordt soms vaker gesproken dan de moedertaal, wat volgens critici kwalijke gevolgen kan hebben.

Zo is er het argument van de verarming van de eigen taal. Een overdosis Engels zou leiden tot een vermindering van de moedertaal en de eigen cultuur. Een opwaardering van bijvoorbeeld Nederlandstalige, wetenschappelijke artikels zou een gedeeltelijke oplossing bieden. Daarop sluitend, zeggen tegenstanders van de verengelsing, heeft de wetenschap nota bene de plicht om zich tegenover de samenleving op een begrijpbare manier te verantwoorden. Ook het argument van een flexibele inzetbaarheid moet, volgens hen, gematigd worden. De meeste afgestudeerden blijven immers in eigen land. Daarnaast zou voor sommige docenten het lesgeven moeilijker worden omwille van hun gebrekkige kennis en zouden voor studenten die zwak zijn in talen de lessen heel wat moeilijker te volgen zijn. Velen spreken daarom ook van kwaliteitsverlies.

Aantrekkelijk

Op 4 april 2003 werd een nieuw Vlaams decreet goedgekeurd in verband met de taalregeling in het hoger onderwijs. Daarin staat, onder andere, dat in de Bachelor- en Masteropleidingen bepaalde opleidingsonderdelen in een andere taal mogen gegeven worden. Maar dit mag slechts in een beperkte mate en moet, zoals in het decreet staat te lezen, een "meerwaarde voor de studenten en de functionaliteit voor de opleiding" bieden. Als vanzelfsprekend geldt deze beperking niet voor én colleges waarin enkel anderstalige studenten en/of docenten aanwezig zijn én voor opleidingen als het type Bachelor na Bachelor, Master na Master en postgraduat. Een totale verengelsing in het Vlaamse Hoger Onderwijs is dus statutair onmogelijk.

In zijn openingspeech van vorige week, die trouwens doorspekt was met menig Engels citaat, was tussen de regels door te lezen dat rector Mark Vervenne de verengelsing van de universiteit weliswaar niet echt zag als een bedreiging, maar als een maatschappelijke noodzakelijkheid wil de universiteit aantrekkelijk blijven voor buitenlandse studenten en docenten. Of zoals al eerder stond te lezen op de site van de K.U.Leuven zelf: "De K.U.Leuven is een gemeenschap met een rijke variëteit aan mensen en met uiteenlopende belangstellingen, opdrachten, nationaliteiten en expertises. (...) We werken aan actieve integratie van alle medewerkers en studenten. (...) De K.U.Leuven gaat samenwerkingsverbanden aan met buitenlandse universiteiten en onderzoeksinstituten, onder meer in het kader van de League of European Research Universities." Dat Engels daarbij de overheersende taal is om juist die contacten te leggen, is dan maar zo.

Sven van Hees:
Wereldburger in Antwerpen p. 16

(foto Christophe Ketels)

"Dit doet pijn, maar het is het beste zo"

Leugen, eigen berichtgeving

De patrones van het rectoraat verlaat haar protectoraat. Na jarenlange trouwe dienst in de Naamsestraat 22, vertrekt Jeanine, de secretaresse van ere-rector Oosterlinck. Dat was nochtans niet nodig geweest: Jeanine vervulde haar plicht al onder ere-rector Dillemans en eventjes onder diens voorganger De Somer en was oorspronkelijk ook van plan om onder rector Vervenne verder te blijven werken. Maar dat bleek onmogelijk.

"Ik had graag met Marc Vervenne de universiteit geleid," vertelt Jeanine met trillende stem. "Maar Marc is een jonge, krachtige rector. André is toch al een dagje ouder. Dat is niet kwaad bedoeld, hoor. Maar u hebt er geen idee van wat tien jaar rector zijn met eens mens doet. Op die tien jaar word je vijfentwintig jaar ouder. Enfin, André toch." Jeanine en

onmisbaar voor André en daarom zal ik met hem meegaan."

Toch is het duidelijk met spijt in het hart dat ze Oosterlinck volgt. "Marc is een fantastisch mens. Samen hadden wij grootse dingen kunnen doen met de universiteit. De wereld had binnen vier jaar aan onze voeten kunnen liggen." Hetzelfde verhaal is te horen bij Vervenne: "Jeanine was zeker één van de redenen dat ik rector wou worden. Ik had mij echt verheugd op de samenwerking met haar. Maar wat moet gebeuren, moet gebeuren hé. De Schapenstraat is gelukkig niet ver, we kunnen elkaar nog regelmatig zien."

Oosterlinck voelt zich zelf ook ongelukkig met de situatie. "Ik wou die twee helemaal niet uit elkaar halen. Ik heb Jeanine nog gefeliciteerd toen ik hoorde dat ze met Marc zou mogen werken. Ze glunderde helemaal en leek oprecht gelukkig. Ik begrijp niet waarom ze me nu perse wil volgen. Er zijn secretaresses genoeg in de wereld die voor een ere-rector willen wer-

mensen die voorbestemd waren om samen de sterren van de hemel te regeren, uit elkaar getrokken. Onze manier van werken, onze opvatting over de universiteit, onze ideeën over onderlinge taakverdeling... Wij zijn een perfecte tandem. Een tandem die in twee wordt gebroken. Dat doet pijn, veel pijn, maar het is voor iedereen het beste," vertelt Vervenne nog met verstikte stem.

Twee kruiers komen de kartonnen dozen ophalen. Jeanine en Vervenne wandelen mee naar de lift. De twee geven elkaar een laatste warme en krachtige hand en dan stapt Jeanine voor de laatste keer in de krappe lift. De deur gaat dicht en de lift begint te zakken, weg van het rectoraat. In de rector zijn ogen blinkt een traan, die hij moedig wegveegt. Met forse passen beent hij terug naar zijn kantoor om verder te werken. Vervenne is er de man niet naar om nadien spijt te krijgen van zijn beslissingen.

Vervenne: "Wij zijn een tandem die in twee wordt gebroken"

Oosterlinck: "Ik voel me schuldig, maar ik kan er niets aan doen"

Jeanine: "Marc en ik hadden grootse dingen kunnen doen"

Vervenne vonden het onverantwoord om Oosterlinck zonder zijn vertrouwde secretaresse voorzitter van de Associatie te laten worden. En dus besloot Jeanine om, zoals steeds, haar plicht te doen. Ze gaat dus mee met Oosterlinck.

"De Associatie heeft haar zetel in de Schapenstraat. Dat is waar ook die punkers een huis gekraakt hebben. Wie gaat André beschermen tegen dat gespuis als ik er niet ben? En wie anders weet er hoeveel zoetjes hij in zijn thee wil? En welke bretellen hij voor welke vergadering wil dragen? Nee, ik ben

ken! Maar ik kan haar niet op andere gedachten brengen. Ik voel me schuldig, ondanks het besef dat ik er niets aan kan doen."

Op het rectoraat stouwt Jeanine intussen alles in grote kartonnen dozen waar met dikke viltstift 'Schapenstraat' op geschreven is. Het kost haar duidelijk moeite. In het kantoorje ernaast probeert Vervenne zich te concentreren op de nieuwe onderwijsplannen van Joseph Indekeu die binnenkort de universiteit weer op haar kop zullen zetten, maar ook hij heeft duidelijk moeite. "Hier worden twee

Het grootste slachtoffer van de affaire lijkt Oosterlinck te zijn, die buiten zijn wil wederom tot boeman is gebombardeerd. Jeanine en Vervenne hebben de beslissing genomen en hij heeft er niets in te zeggen gehad. Dat knaagt, want hij is er misschien wel even ongelukkig om als zij. "Ik gun Marc en Jeanine hun geluk samen. Als het aan mij had gelegen, waren ze samen gebleven. Maar ja, wat heeft een ere-rector nog te zeggen over zijn universiteit?" klinkt het wanhopig. Ook in zijn ogen staan tranen.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

8					1				9
2	3			5	4			1	7
	6				9				
1				6				2	
	2	5				4		8	3
	7				3			4	
4									6
3	9				2			5	1
				8	7				

PUZZELS

Horizontaal

1 Voornaam van een ex-rector - Modale voornaam 2 Bij de pinken - Zoutwater 3 Turkse munt - Kaartenboek 4 Goudgewicht - Alias (Eng.) - Evangelist 5 Dat ben jij 6 Voertuig getrokken door hoefdier 7 Voorzetsel - Oud merk van bromfietsen - Bulgaarse munt 8 Kweek - Denkvermogen 9 Vrouwelijk dier - Zopas 10 Gemeen monster - Eetcafé

Verticaal

1 Beestig bier - Leuze 2 Werk van Homerus - Gloeilamp 3 Winnaar - Eikenschors 4 Brandgang - Diegene die dit raadsel invult 5 Spielberg-monster - Fan 6 Welpenleidster - Zijns inziens 6 Dat veroorzaakt de Stellafabriek wel eens - Stalen maat die vaak met je mee gaat naar de les 8 Roeiboot - Gave 9 Eerste mens - Iemand die schepen uitrust 10 Rapster die een hitje had met 'Een moment zonder jou' - Jouw lijfblad

Dries De Smet

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

"Beide standpunten zijn wetenschappelijk valide"

De voor- en tegenstanders in het debat over de verengelsing van het hoger onderwijs liggen zwaar met elkaar in conflict. Verzoening lijkt niet meteen mogelijk en het lijkt wel of iedereen zit vastgeroest in zijn of haar opinie. In deze gevoelige discussie wordt vaak langs elkaar heen gepraat en de argumenten van de ene partij worden door de andere als niet-geldig beschouwd.

Bram Delen

Tijd voor een wetenschappelijke analyse van de stand van zaken dus. Professor Dirk Geeraerts van het departement Taalkunde bladerde door het onderzoeksrapport "De Introductie van het Engels als Onderwijstaal" uit 2002 van professor Lies Seru.

Verdrukt

De tegenstanders van de verengelsing halen vaak het argument aan dat het Nederlands zal versralen. Maar wat houdt zo'n versralingsproces precies in? "Je moet de vraag niet stellen vanuit het Nederlands," legt professor Geeraerts uit. "Als we kijken naar de achtergrond van zo'n standpunt, merken we dat er verschillende denkpijlers mogelijk zijn. Twee basisperspectieven." Het eerste noemt Geeraerts het 'symbolische' gezichtspunt. Dit standpunt vraagt zichzelf af wat een volwaardige taal is. Het antwoord hierop luidt: dat is een taal die in alle omstandigheden gebruikt wordt en bovendien een bepaalde identiteit uitdrukt. "Dus als mensen bang zijn voor de achteruitgang van hun taal, dan is het vaak zo dat ze het romantische idee hebben dat hun identiteit verdrukt wordt."

Vanuit welke fundamenteel andere positie denken de voorstanders van meer verengelsing? Hun standpunt is eerder functioneel volgens Geeraerts: "Ze kijken niet zozeer naar de taal op zich, maar naar de gebruikers van de taal. Dan stel je ook andere vragen, namelijk: wat is van belang voor de taalgebruiker?" Je accepteert vanuit functioneel oogpunt dat bepaalde talen andere functies hebben dan andere talen. Als binnen één taal verschillende variëteiten verschillende functies hebben, bijvoorbeeld dialect versus standaardtaal, dan kunnen verschillende talen onderling ook andere functies hebben. "Zo heeft het

Engels op het internationale, wetenschappelijke forum, meer functies dan het Nederlands," verklaart Geeraerts het functionele standpunt.

Als je nu naar de taalgebruiker kijkt, dan wordt zijn identiteit niet langer gevormd door de taal, maar dan is taal iets louter functioneels. Hij wordt dus geholpen als hij de juiste vorm van meertaligheid heeft. Men zou dus kunnen stellen dat Van Den Bossche vanuit een functioneel perspectief redeneert en zijn tegenstanders vanuit het symbolische oogpunt. Welk standpunt is dan het juiste? "Vanuit taalkundige analyse zijn beide pijlers valide," redeneert Geeraerts, "Jozef Devreeze koppelt hier taal en cultuur erg sterk — bijna vanzelfsprekend — aan elkaar, en dat is typerend voor zijn standpunt. Vanuit een functioneel standpunt is dat geen vanzelfsprekende koppeling. Je kunt je cultuur bewaren in een meertalige context."

Fenglish

Als men een pleidooi houdt voor meer taallessen, dreigt men soms te vergeten dat dit ten koste gaat van de opleidings-specifieke vakken. Toch is dit volgens Geeraerts noodzakelijk: "Als je op het functionele standpunt gaat staan en je verdedigt dat het beheersen van de meertaligheid voor Nederlandssprekenden van belang is, dan moet je het wel goed doen. Dan moet je er ook voor zorgen dat de docenten die vreemde taal goed beheersen en daar schort het vaak wat aan. Dat betekent dat er een investering zal moeten gebeuren, vooral aan de kant van de docent," aldus Geeraerts. "Je moet eigenlijk vertrouwen hebben in ons middelbaar onderwijs: onze scholieren staan toch ver genoeg om op een gegeven moment in hun studie een Engels college te kunnen volgen. Dat is het probleem niet."

Ook uit het onderzoeksrapport dat Lies Seru drie jaar geleden publiceerde, blijkt dat de kennis van het Engels van docenten voor verbetering vatbaar is: "Al wil ik ook benadrukken dat het Engels van de docenten aan de K.U.Leuven zeker niet ondermaats is en voldoende om te doceren," waarschuwt Seru voor een foute lezing van haar rapport.

Uiteraard volstaat het niet wanneer docenten en studenten 'Fenglish' (Flemish English) kunnen hanteren. Zeker geschreven documenten verdragen geen 'Fenglish' waarbij de woordenschat enkel

begrijpbaar is voor wie het Nederlands als moedertaal heeft. Uit het rapport van Seru bleek dat de ervaring in Nederland ons leert dat "taaltraining die nauw aansluit bij de gedoedeerde vakken het meest efficiënt is en dat de lacunes van de student zich vooral situeren op het niveau van de geschreven taalvaardigheid." Seru beweert ook dat "een aanzienlijk deel van de docenten nood heeft aan taaltraining."

Zo merkte haar rapport op dat het vermogen om efficiënt te communiceren dikwijls verstoord wordt door de Nederlands getinte uitspraak en door interferenties uit het Nederlands, die het voor niet-Nederlandstalige studenten moeilijk maken om de lessen te volgen. Men moet echter opletten om uit Seru's rapport te snel conclusies te trekken. Ze waarschuwt zelf voor het feit dat het staal van de docenten uit haar onderzoek niet representatief is voor de hele docentenpopulatie. Zo komen enkel studenten en docenten uit bepaalde faculteiten aan bod (zie grafiek).

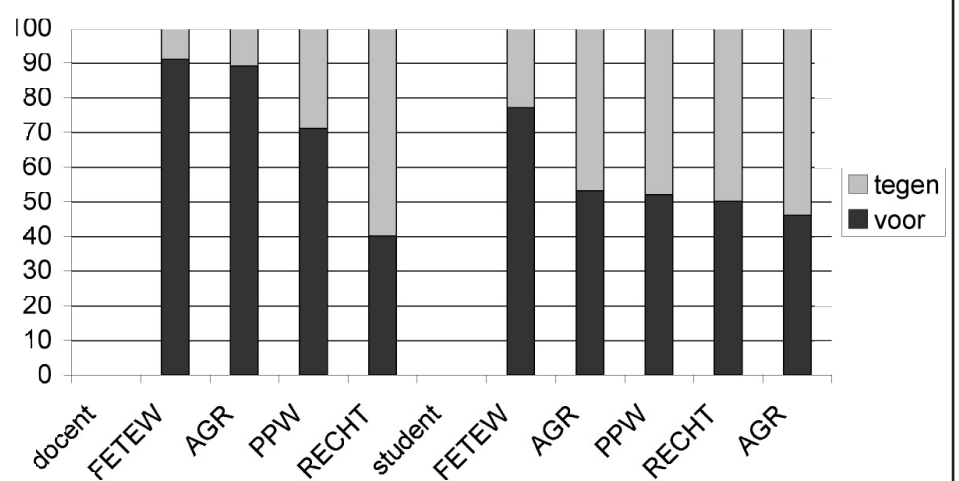
Onderschat

Verrassend in het onderzoek is dat de vrij goede Engelse spreekvaardigheid van de docenten door de meeste studenten wordt onderschat, "ondanks het feit dat de docenten op alle taalvaardigheidstests significant beter presteren dan de studenten". Dit komt vooral voor wanneer docenten

een sterk Nederlands getint accent hebben, "al zijn de grammaticale structuren en de gebruikte woordenschat grotendeels correct." Het gros van de studenten (74 procent) wil dan ook dat de docenten een uitgebreide en verplichte Engelse taalvaardigheidstest afleggen.

Het niveau van de geschreven taalvaardigheid van de studenten ligt onder dat van de docenten en situeert zich gemiddeld op het niveau 'goed': "De hoogste score (75 procent) werd behaald door de studenten van de Faculteiten Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen. Dit is de enige groep studenten voor wie Engelse lessen een verplicht vak waren tijdens de eerste twee jaren van hun opleiding." De studenten zijn door de band genomen ook een stukje averser ten opzichte van meer Engels dan hun docenten (zie grafiek).

En dan hebben we het tot nu toe enkel over de directe taalbeheersing gehad. De indirecte taalbeheersing — die communicatie- en presentatievormen — omvat, kwam hier niet eens aan bod. "Terwijl we goed moeten beseffen," zegt Geeraerts, "dat in de Britse academische traditie goed kunnen spreken en schrijven erg belangrijk is. Als wij daarbij willen aansluiten, moeten we ons ook de communicatieve taalbeheersing eigen maken naast de directe taalbeheersing."

Algemene houding ten aanzien van het gebruik van het Engels als onderwijstaal door docenten en studenten in hun vierde jaar (2002).

Bron: SERCU, L. en PUT, K. De Introductie van het Engels als Onderwijstaal aan de Katholieke Universiteit van Leuven, 2002.

KHLEUVEN BIJDT HOOPOPGELEIDE ALLOCHTONEN VERSNELDE OPLEIDING AAN

Integratieproblemen structureel aangepakt

Dat er een groeiend tekort aan verpleegkundig personeel is, is intussen genoegzaam bekend. En ook de problematiek van hoogopgeleide allochtonen van wie het diploma niet erkend wordt en die zo maar moeilijk werk vinden, is bekend. De Katholieke Hogeschool Leuven (KHL) probeert het ene probleem met het andere op te lossen.

Gijs Van Gassen

Het project United Colours of Nursing (UCN) is meer dan een handigheidje om een werkgelegenheidsprobleem op te lossen. Het is ook een poging om de integratie van allochtonen op de werkvloer te verbeteren. UCN probeert een hele waaijer aan maatschappelijke problemen aan te pakken op kleine schaal. Als de resultaten positief zijn, kan het experiment overgenomen worden door andere sectoren.

Voorlopig gaat het enkel over verplegend personeel omdat de KHL zelf die opleiding aanbiedt. Er is een steeds groter tekort aan verplegend personeel. Door de vergrijzing is er meer vraag naar, maar tegelijk kiezen steeds minder studenten voor zo'n loopbaan en stappen veel verplegers en verpleegsters vroeger uit het beroep. Intussen zijn er heel wat allochtonen met een (para-)medische achtergrond op zoek naar werk. Omdat hun diploma's vaak niet erkend worden, kunnen ze echter niet aan de slag. Aan dat probleem probeert UCN iets te doen.

In een verkorte studie kunnen de kandidaten een bachelordiploma behalen, waarna ze wel aan de slag zouden moeten kunnen in de sector. Het gaat om een erg individuele opleiding, die begint met een uitgebreid onderzoek naar de vaardigheden en de motivatie van de student. Daarna kan een studietraject op maat van de student worden uitgezet. Omdat communicatie in de zorgsector van essentieel belang is, bestaat het eerste deel van de opleiding uit een

taalbad Nederlands. Dan volgen de lessen en stages en in 2008 kunnen de studenten hun bachelordiploma krijgen.

Delicaat

Het project klinkt ambitieus en dat is het ook. Het Europees Sociaal Fonds financiert de helft van UCN en ook het Ministerie van Onderwijs springt bij. Door de heel individuele aanpak is het immers een relatief dure investering, zeker omdat niet te voorspellen valt hoeveel van de 24 beginners uiteindelijk met een diploma zullen eindigen. UCN is dan ook een experiment en niemand weet welke problemen allemaal zullen opduiken. Een aantal hinderpalen is wel al duidelijk. Daarvan is de belangrijkste de kennis van het Nederlands. Als een cursist tijdens het testen van zijn vaardigheden een opdracht niet goed uitvoert, kan dat liggen aan zijn gebrek aan kunde, maar ook aan zijn gebrek aan kennis van het Nederlands. Het maakt de assessmentprocedure tot een delicate

operatie. Problemen van die aard zullen vermoedelijk het hele project lang de kop op steken, maar als experiment kan UCN leren uit die problemen.

Tegelijk met de opleiding zal UCN ook proberen om de verplegingssector en de patiënten voor te bereiden op de komst van het nieuwe personeel. Ook daar is vaak nog weerstand te vinden tegen allochtone verplegers. Ook dat kan niet zomaar gewijzigd worden en zal een werk van lange adem worden. Maar het klaarmaken van allochtone verplegers voor de zorgsector heeft alleen zin als die sector ook wordt klaargemaakt voor hen.

UCN pretendeert niet dé oplossing voor de hele problematiek te zijn. Het is wel een structurele en concrete aanpak om de problemen op te lossen. Als het project slaagt en als het, mits aanpassingen, op grotere schaal ook door andere sectoren kan worden toegepast, zou een oplossing minstens enkele stappen dichterbij zijn.

HET BOEKENFESTIJN: EEN GROOT FEEST!

Alle magazijnen van De Centrale Boekhandel worden leeggehaald en verplaatst naar Brussels Expo. Pak dit voordeel met kortingen tot 90%.

ZE ZIJN ER
ALLEMAAL:

Allende · Brusselmans · Baantjer · Claus · Van Dis · Fredriksson · French · Grisham · Van 't Hek · v. Istendael · King · Lanoye · Ludlum · Mulisch · Van Paemel · Potter · Van Royen · Rowling · Rushdie · Vestdijk · Zwagerman · enz. enz. enz.

TOEGANG
GRATIS
TOEGANG

HARRISON'S MANUAL OF MEDICINE
15th. ed. 1020 pag. Handzaam en geen ballast. Nu met *www.update's*
BESTSELLER NU **8,95**

VROEG VOORDEEL **2006**

LUXE AGENDA'S
v.a. **2,95**

EXTRA Schoolcampus & Varia ★

- ★ AGENDA'S ★ SCHRIFTEN ★
- ★ KALENDERS ★ PUZZELS ★
- ★ SPELLEN ★ DUMMYBOEKEN ★
- ★ CD(ROM)S & DVDS' ★ ETC. ★

POLY TECHNISCH ZAKBOEK

50e editie. Een onmisbare vraagbaak voor iedereen die in techniek geïnteresseerd is.
NU **39,95**

GRIEKSE EN ROMEINSE MYTHEN EN SAGEN

De klassieke oudheid is een schatkamer van verhalen. Goden, halfgoden, helden, reuzen, nimfen, koningen en boeren. Lees over het ontstaan van de wereld, Rome en de Trojaanse oorlog. Ruim 316 pag. dikke bundel.
NU **6,75**

PRISMA WOORDENBOEKEN

Licht beschadigd.
v.a. **3,95**

SUS & WIS STUNTEN
1,25

COËLHO
26e druk. Het 'Rode boekje' voor de medische terminologie.
NU **9,95**

DE PHOTOSHOP BIJBEL
Het ultieme naslagwerk in haast 1000 pag. Van basis tot Adobe prof.
NU **5,95**

ATLAS OF HUMAN ANATOMY
NETTER - 2th. ed. 570 pag. The top-selling anatomical atlas of the world. Staat op eenzame hoogte vanwege: KWALITEIT
NU **29,95**

NEW CHEMISTRY
NINA HALL - A unique and fascinating book. A showcase for modern chemistry. Haast 500 pag. fraai gebonden.
NU **4,95**

DIT MAG JE NIET MISSEN!

TIP Wees er tijdig bij, want dit wordt echt uniek en dan geldt **OP=OP!**

VRIJDAG 14 OKTOBER 10-21 UUR	ZATERDAG 15 OKTOBER 10-18 UUR	ZONDAG 16 OKTOBER 10-18 UUR
--	---	---

BRUSSELS EXPO
Paleis 1 · Aan de Metro
Info 03 820 72 58
www.brusselsexpo.be

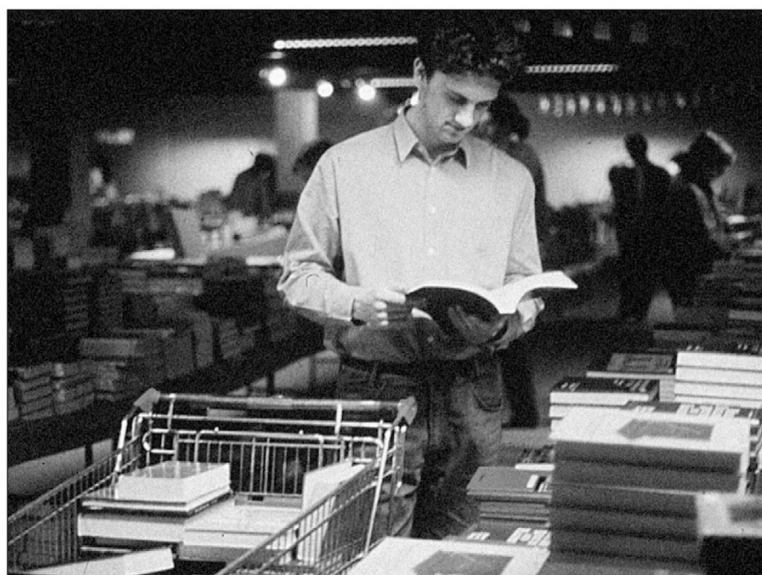
- ★ ROMANS ★ ATLASSEN ★ TOP 10 LITERATUUR ★ NEWAGE ★ HISTORIE ★ MUZIEK
- ★ ARCHITECTUUR ★ JEUGDLAND ★ BUSINESS ★ KUNST ★ MENS EN MAATSCHAPPIJ
- ★ HOBBY ★ WOORDENBOEKEN ★ REIZEN ETC. ETC. ETC.

België bakermat van succesformule

Dit moet je 'n keer geproefd hebben

BRUSSEL - Woordenboeken, reis-, computer- en kinderboeken, te veel om op te noemen. Een half miljoen boeken en cd-roms staan overzichtelijk uitgestald, ingedeeld in categorieën met de prijs bovenop. En die prijs mag worden gezien: aantrekkelijke aanbiedingen en kortingen. Iedereen die van lezen houdt of op zoek is naar een cadeau voor weinig geld kan zijn hart ophalen tijdens het Boekenfestijn van 13 t/m 16 oktober in Brussels Expo. Met gratis toegang, waar vind je dat nog?

Unieke boekensupermarkt
Het Boekenfestijn wordt door De Centrale Boekhandel georganiseerd. Nadat u bent gekomen van de verrassing van het aangezicht van zo veel boeken, neemt u een boekentrolley. Net als in de supermarkt, heel handig, zo hoeft u niets te dragen. U loopt langs de tafels, waarop de boeken per categorie staan gerangschikt. U laadt uw karretje vol en aan het einde van de rit rekent u in één keer bij de kassa af. Met pin of contant geld. En dan is er de volgende verrassing: de kassabon. U gelooft uw ogen niet.

Ruim 'n half miljoen boeken & strips betekent voor elk wat wils.

Spotgoedkoop
Kortingen van 50% zijn heel gewoon en soms lopen de kortingen op tot 90%. Waarom de boeken zo goedkoop kunnen zijn? Organisator Carel van Daalen legt uit: 'We hebben zo'n 25 jaar ervaring in het boekenvak. Iedere beurs leren we weer van de voorkeuren van de bezoekers. Met deze kennis kopen we de boeken in. Een breed assortiment voor een breed publiek. Licht beschadigde boeken en retouren. Soms een voorlaatste editie, dat bepaalt de prijs.'

Gezocht? Gevonden!
De informatiebalie is er om u wegwijs te maken in het boekenland van De Centrale Boekhandel. Via een computer kunnen boeken worden opgezocht: op titel, auteur of ISBN-nummer. En wilt u niet worden geholpen? Dan maakt u zelf uw ontdekkingsreis door het boekenland. Slenkend langs de tafels gaat er een boekenwereld voor u open.

Ook voor studenten een waar boekenparadijs
Voor studenten is het een geschenk voor hun portemonnee. Wetenschappelijke boeken op vele vakgebieden: marketing, psychologie, techniek etc. etc. Zeker de moeite waard om je literatuurlijst mee te nemen. Kopiëren is soms duurder dan het hele boek kopen!

De openingstijden van het Boekenfestijn in Brussels Expo: donderdag 13 (vooropening) en vrijdag 14 oktober 10.00 tot 21.00 uur, zaterdag 15 en zondag 16 oktober 10.00 tot 18.00 uur.

Inlichtingen: 03 - 820 72 58
Paleis 1 is pal aan de metro.
www.boekenfestijn.com

Dubbel voordeel voor de lezers van Veto

Coupon voor gratis boek en gratis toegang tot de vooropening

Onze lezers hebben de eerste keus: een ieder is reeds welkom voor de voorverkoop op **DONDERDAG 13 OKTOBER A.S.** van 10.00-21.00 uur.

Bovendien ontvangt u met deze coupon een gratis boek bij de afdeling 'Premie'.

- **Rules for sex on your wedding night** - Kavet
Humor houdt je wakker!
- **De 27ste stad** - Franzen
Een kolossaal en meesterlijk drama... pakkend, surreëel en verpletterend indrukwekkend.
- **Anti Recessiva** - Klanker & v. Lith
In een wip uit je dip. Een boek vol originele tips, verhalen, wijze woorden en... handige oefeningen.
- **Een trevreden roker** - De mooiste verhalen door topauteurs. Dit is een steuntje in de rug voor stoppers en... verslaafden!

Deze aanbieding is uitsluitend geldig op het Boekenfestijn. De keuze per titel is beperkt. Niet in te ruilen tegen contant geld.

“De problemen zijn te belangrijk om ze niet constructief aan te pakken”

Coördinator Studentenbeleid zijn is geen eenvoudige job. De twee vorige coördinatoren kregen soms zware kritiek van de studenten. Toch heeft de nieuwe coördinator, Mart Buekers, er zin in. De voormalige decaan van de Faculteit Bewegings- en Revalidatiewetenschappen gelooft in overleg met het personeel van zijn diensten en met de studenten en vooral dat uit deze dialoog iets goeds kan voortkomen.

Gijs Van Gassen

Mart Buekers: «Ik heb voorlopig vooral diensten bezocht en boeken gelezen, het landschap een beetje verkend eigenlijk. Maar ik moet nog altijd zeer veel bekijken. De sociale sector is erg ruim en mijn opvolgingsdomein, de internationalisering, is dat ook. Je kan in relatief weinig tijd iets proberen doorgronden, maar om iets echt goed te leren kennen heb je toch meer tijd nodig.»

«Wat me vooral opvalt is dat onze diensten niet hard werken, maar zeer hard. De mensen hebben blijkbaar het gevoel dat ze voor de universiteit iets extra betekenen. Dat klopt ook: de sociale voorzieningen maken het onderwijs mee mogelijk, ze zijn er een essentieel onderdeel van. En als je ziet hoe het personeel op de erg hectische inschrijvingsdagen toch met een glimlach blijft rondlopen, is dat bewonderenswaardig.»

Veto: *U bent dus niet van plan om, zoals uw voorganger Danny Pieters, de inbreng van het personeel in het beleid tot een minimum trachten te beperken?*

Buekers: «Ik wil mij niet vergelijken met iemand anders. Over het personeel weet ik ook niet genoeg van om een objectief vergelijkingspunt te kunnen geven. Ik kan alleen maar zeggen hoe ik zelf met mensen omga. Voor mij is het evident dat je probeert te luisteren naar mensen. Dat wil niet zeggen dat je ze automatisch hun zin moet geven. Maar als ze gelijk hebben, moet je hen wel volgen. Ik heb lang volleybal gespeeld en dat is een ploegsport: een aanvaller kan pas scoren als er een goede receptie is en de spelverdeler een goede pas geeft. Dat zie ik ook werken bij de diensten. Als het daar niet goed zit, moet je niet denken dat je het op een hoger niveau wel even kan regelen.»

Veto: *Wat ziet u als de grote uitdagingen de komende vier jaar?*

Buekers: «Dat is een goede vraag. Mijn antwoord is wel een beetje vervelend aan het worden misschien (*lacht*). Ik ben namelijk nog aan het rondkijken. Maar ik heb niet de indruk dat ik meteen een heleboel nieuwe dingen ga moeten lanceren. Je zou waarschijnlijk verwachten dat ik allerlei plannen heb voor de sociale sector, maar het lijkt me dat de zaken momenteel niet slecht gaan en dat we eerder nood hebben aan het uitvoeren van de bestaande plannen.»

«We komen ook van een universiteit waar zeer veel dingen moesten veranderen. De invoering van bachelor en master en de nieuwe groepsstructuren zijn geen dingen die de universiteit doen daveren, maar toch even doen schudden. Dat valt allemaal wel weer op z'n plaats, maar daar moet je de tijd voor nemen. De rector zegt dat we mogen dromen en soms dromen de mensen ervan om alles eventjes tot rust te laten komen.»

«Er is momenteel een overschot op de kotenmarkt. De privé-verhuurders klaagden onlangs dat ze niet al hun kamers verhuurd krijgen. De prijzen zullen nu misschien dalen of toch niet meer stijgen. Dat is

(Robin Broos)

belangrijk voor de studenten. Nu, de studenten vroegen om de druk op de markt op te drijven, dus de K.U.Leuven heeft daar toch een goede politiek gevoerd. Het kan natuurlijk heel snel veranderen en dan moeten we daar ook mee om kunnen gaan. Maar ik ben blij dat het momenteel goed gaat. Het bewijst dat onze mensen goed werk hebben geleverd.»

«Ook bij Alma zie je weer dynamiek, bijvoorbeeld bij Alma2. Dat is ook een soort ontmoetingsplaats geworden. De Spuye wordt ook zo iets. Ik zou daar graag een klein cultuurtempeltje zien ontstaan. Een restaurant of een café is een goede plaats voor zo iets. Er is in Alma al veel moois gebeurd en er gebeurt nog veel moois maar er zal nog meer moeten gebeuren.» «Ook voor het Psychotherapeutisch Centrum is nog werk. Mensen, ook studenten, krijgen met steeds meer druk te maken, met onder andere depressies als gevolg. We moeten daar dus zeker aandacht aan blijven schenken. Daarom is er sprake van om studieadvies terug onder de bevoegdheid van de Coördinator Studentenbeleid te brengen, omdat het daar toch nauw bij aansluit.»

“Sociale voorzieningen zijn een essentieel onderdeel van het onderwijs”

Veto: *U wil misschien nog wat afwachten, maar er ligt wel al een beleidsplan klaar.*

Buekers: «Dat vraagt de regering ons. Maar het is grotendeels gebaseerd op het kaderplan voor de 21ste eeuw. Ik verwacht dus weinig problemen met de goedkeuring. Maar als er punten veranderd moeten worden, dan kunnen we daar natuurlijk over spreken. De problemen zijn te belangrijk om ze niet constructief aan te pakken.»

Veto: *Ziet u de samenwerking met de studenten constructief verlopen?*

Buekers: «Ja, maar ik zal daar meteen een bedenking bij maken: ik wil niet de

populaire jongen uithangen. Ik wil werken vanuit mijn betrokkenheid, vanuit het gevoel dat studenten voor mij van belang zijn en na een aantal jaren horen wat ze ervan vonden. En dan hoop ik dat ze zeggen: “Verdorie, daar hebben we misschien conflicten mee gehad, maar we hebben er ook een pint mee gedronken én vooral: we zijn erop vooruitgegaan.” Dan zal ik daar een positief gevoel over hebben. Ik ga graag om met studenten als volwaardige personen en ik hoop dat met de studentenvertegenwoordigers ook te kunnen doen.»

“Onze diensten werken niet hard, maar zeer hard”

«Maar daarnaast ben ik verantwoordelijk voor een bepaald domein en dat wil zeggen dat ik keuzes moet maken. En als studenten daar problemen mee hebben, goed, dat neem ik er dan bij. Geeft dat dan aanleiding tot een dusdanig conflict dat samenwerking onmogelijk is, dan zeg ik: “dag jongens, het was leuk, maar ik stop ermee.” Maar wees gerust, ik heb niet de indruk dat er een probleem hoeft te zijn.»

Veto: *Hoe ziet u de rol van die studentenvertegenwoordigers?*

Buekers: «Volgens mij is dit een kantelmoment in de geschiedenis van de studentenbeweging. Ze is geëvolueerd van ‘stenen gooien’ over een kritisch-constructieve houding naar echt meesturen. Ik vind wel dat studenten medebestuur misschien teveel als hun recht beschouwen. Ze moeten ook beseffen dat besturen plichten met zich meebrengt. Bovendien moet de hele studentenpopulatie overtuigd zijn van de nieuwe rol die de vertegenwoordigers willen spelen. Anders zit de studentenbeweging met een groot probleem, dan wordt er gevaarlijk spel gespeeld.»

Veto: *Er is ook een inhoudelijk verschuiving. Maatschappelijke thema's worden minder belangrijk voor de studentenbeweging: vorig jaar*

schrapte LOKO de ‘politieke standpunten’ van de agenda, wat de facto een verdwijnen van alle maatschappelijke standpunten betekende.

Buekers: «Het definiëren van haar inhoudelijke werking is natuurlijk het prerogatief van de studentenbeweging. Ik moet hen niet vertellen wat zij moeten doen. Maar als we in de Raad van Bestuur zitten en er is een probleem, dan zoek ik een oplossing voor de universiteit. Stel dat de problematiek van alloctonen in het hoger onderwijs daar op tafel wordt gelegd. Ik denk niet studenten dat zomaar naast zich neer kunnen leggen. En wie zijn stem wil laten horen in het maatschappelijk debat, moet zich daarover toch ook vragen stellen?»

Veto: *De vraag is natuurlijk of de studenten hun stem daar nog willen laten horen.*

Buekers: «Het lijkt mij dat de studentenbeweging dat haar hele geschiedenis heeft gedaan. Het is ook helemaal niet contradictorisch met de bestuursvorm. Studenten zijn toch jonge mensen die ook meningen moeten hebben. Het zijn menselijke schepsels met meningen over hoe we de maatschappij beter kunnen maken. Als dat niet zo is, zou ik me ernstige vragen beginnen stellen. Maar die verschuiving zal wel bediscussieerd zijn met de achterban, veronderstel ik. Dan kan ik daarmee leven.»

“We kunnen toch geen studenten zijn die alleen op ons diploma jagen?”

Veto: *De vergadergeneratie van studentenvertegenwoordigers steekt erg veel tijd in zijn functies, door te vergaderen en dossiers op te volgen. Kan dat gecompenseerd worden in studiepunten?*

Buekers: «Daar heb ik onlangs nog over gesproken met de Coördinator Onderwijsbeleid. In elk geval is het idee om er eens goed over na te denken wel zinvol. Er zijn nu algemene keuzevakken, zoals *Lessen voor de 21ste Eeuw*. Stel dat je zo een vak over bestuur zou volgen, dan zou je een soort praktijkexamen kunnen doen door vertegenwoordiger te zijn. De vraag is alleen: hoe ga je dat evalueren? Stel dat iemand verkozen wordt door de studenten, maar er zijn zijn voeten aan veegt?»

Veto: *Nu gebeurt die evaluatie door de achterban: de Algemene Vergadering van LOKO kan een vertegenwoordiger waarover ze niet tevreden is, afzetten.*

Buekers: «Ja, die achterban zal haar werk wel doen, maar als je in het bestuur komt, moet het bestuur ook zelf mee oordelen. Stel dat iemand niet vertrouwelijk met informatie zou omgaan, ik bijvoorbeeld. Dan zullen de andere bestuurders mij ook terechtwijzen en eventueel uit de vergadering laten verwijderen. Dat moet dus ook kunnen met studenten.»

Veto: *Als u binnen vier jaar nog op die plaats zit en het is tijd voor de evaluatie, wat hoopt u dan te kunnen voorleggen?*

Buekers: «Ik hoop vooral zelf tevreden te zijn. Ik vind het proces belangrijker dan de evaluatie. Ik hoop dat er goed overlegd kan worden en dat we zo vooruit geraken. We kunnen hier toch niet allemaal studenten zijn die alleen op ons diploma jagen? Daar gaan we toch niet mee vooruit? Een diploma is nodig, en kwaliteitsvol onderwijs nog meer, maar dat is niet het enige waar de universiteit voor dient. De universiteit moet een open forum zijn waar mensen mekaar kunnen ontmoeten en praten. Naast hun intellectuele capaciteiten dienen de studenten hier ook hun emotionele wijsheid te ontwikkelen.»

“Wetenschappers hebben een ethische plicht”

Psycholinguïstiek klinkt niet meteen als de meest toegankelijke of sexy wetenschap. Als je daar leuke columns over kan schrijven, maar evengoed wetenschappelijke standaardwerken, ben je goed bezig. Als je bovendien directeur bent van het vermaarde Max Planck Instituut (MPI) voor Psycholinguïstiek, voorzitter bent geweest van de Koninklijke Nederlandse Academie voor Wetenschappen én de opleiding psycholinguïstiek in Leuven hebt helpen oprichten, dan ben je zo goed bezig dat je wel een eredoctoraat verdient. En dus kreeg Willem J. Levelt die onderscheiding van de Faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen.

Gijs Van Gassen

Ondanks de complexiteit van het onderwerp, dat op het kruispunt ligt van taalkunde, psychologie en neurologie, wist Willem Levelt in zijn toespraak erg helder te schetsen wat de kern van zijn onderzoek is. Aan de hand van een geluidsfragmentje — dat gestart geraakte nadat iemand na tien minuutjes zoeken ontdekte dat de *mute*-functie niet ingeschakeld mag zijn — toonde Levelt aan hoeveel complexe dingen het menselijke brein verricht tijdens een gesprek. In het begin leek dat allemaal nog redelijk eenvoudig, maar aan het einde van de uitleg was de hele zaal aardig onder de indruk van wat we presteren door een eenvoudig praatje te slaan met elkaar.

Op de receptie die volgde, begonnen de gesprekken dan ook een beetje onwennig. Iedereen was zich zichtbaar aan het afvragen wat er zich allemaal in zijn hoofd afspeelde terwijl hij een collega begroette of een jufvrouw bedankte die met hapjes rondkwam. We slaagden erin om Willem Levelt eventjes te strikken voor een interview, al werd dat geregeld onderbroken door mensen die hem kwamen feliciteren met zijn eredoctoraat.

Levelt werd geëerd omwille van de verschillende mijlpalen die hij gerealiseerd heeft in het psycholinguïstisch onderzoek. Onder zijn impuls werd aan het MPI het werkveld van de psycholinguïstiek verbreed tot wat het nu is.

Motorisch

Willem Levelt: «Vroeger bestudeerde psycholinguïstiek vooral de syntactische processen: de manier waarop taal gestructureerd is. Dat was eigenlijk heel eenzijdig. Nu is er veel meer aandacht voor het hele communicatieproces. Daardoor is de wetenschap veel evenwichtiger geworden. En dat heeft natuurlijk ook een positieve invloed gehad op de studie van die syntactische processen. We hebben een beter idee van het waarom van die processen: ze hebben een semantische motivatie. Dat wil zeggen dat de structuur van onze taal vooral gebruikt wordt om betekenis te kunnen uitdrukken.»

«We hebben nu een goed uitgewerkte en gedetailleerde theorie over hoe het communicatieproces precies werkt. De grote uitdaging voor de toekomst zal zijn om te onderzoeken hoe de hersenen dat allemaal verwerken. Dat is een heel ander soort onderzoek dan we tot nu toe hebben gedaan, met moderne apparatuur. We moeten de infrastructuur van het proces proberen bloot te leggen en dat terrein ligt nog helemaal open. We hebben daar nog erg veel werk aan, maar het is wel een mooie uitdaging.»

«Ik heb zelf scans gemaakt van de hersenen van een proefpersoon tijdens een erg eenvoudige communicatieoefening. De persoon krijgt een plaatje te zien en moet benoemen wat er op het plaatje staat. Dat gebeurt op drievierde van een seconde, gemeten vanaf het moment dat de persoon het plaatje te zien krijgt tot hij begint te spreken.»

Schoolvoorbeeld

Je kunt mooi volgen op een scan wat er allemaal gebeurt: de activiteit begint vanachter in de hersenen, waar het visuele centrum zit en trekt op die zeventienhonderd milliseconden helemaal naar voren, tot in het motorisch centrum dat de spieren van de mond in beweging zet. Dat is een heel indrukwekkend proces en dat moeten we gaan proberen te begrijpen.»

Veto: *U werd ook gelauwerd omdat u altijd heeft gepleit voor een actieve rol van de wetenschap in de samenleving.*

Levelt: «Ik ben bezorgd om de taak die wetenschap heeft. De wetenschap moet van deze wereld een betere plaats maken. En dat kan de wetenschap, omdat ze rationeel is. Ik geloof heel sterk in een rationele benadering om problemen op te lossen. De wetenschap kan rationele oplossingen aanreiken, waarna de politici de beslissing moeten nemen welke van die oplossingen ze uiteindelijk zullen uitvoeren.»

Politici moeten daarvoor een beetje op het juiste spoor gezet worden, ook dat is een taak van de wetenschapper.»

«Wetenschap stelt enorme hoeveelheden kennis ter beschikking. Maar om daar iets mee te doen, om daar een betere wereld mee te maken, moet er goed over nagedacht worden. Wij moeten politici helpen nadenken. En dat moeten we ook echt: we mogen geen afstand nemen, omdat we politici soms dom of kortzichtig vinden. We moeten hen blijven informeren en blijven proberen te praten, ook al willen ze soms niet luisteren. We hebben de plicht met hen te blijven communiceren.»

Boezem

«Het is spijtig genoeg wel zo dat wetenschappers daar zelf onvoldoende mee bezig zijn. Er is een kloof tussen wetenschap en maatschappij en die moet gedicht worden. We moeten daarvoor de hand in eigen boezem durven steken: wetenschappers moeten die kloof zelf dichten. Daar moeten we toch creatief genoeg voor zijn? (lacht) Met goede verenigingen, wetenschappelijke academies natuurlijk, maar ook met studentenverenigingen en andere academische organisaties en goede contacten tussen die verenigingen kan je veel bereiken, denk ik.»

Veto: *Soms weigeren politici met wetenschappers te communiceren. Uw Minister van Onderwijs, Maria Van der Hoeven, wou het weinig wetenschappelijke thema intelligent design graag laten aansnijden op scholen.*

Levelt: «Als je het hebt over uitschuiers van politici, dan is dit wel een schoolvoorbeeld. Als minister Van Der Hoeven het daarover wou hebben, had ze eerst de Koninklijke Nederlandse Academie voor wetenschappen moeten raadplegen. Wij hadden haar graag geholpen en uitgelegd hoe het zat. Maar ze heeft ons niets gevraagd en dat neem ik haar kwalijk.»

“Onze taal zal niet verarmen of uitsterven als we in het Engels doceren”

Veto: *Een goede wetenschapper is dus politiek geëngageerd?*

Levelt: «Niet in zijn onderzoek natuurlijk. Ik heb me in mijn eigen onderzoek, hoewel ik altijd zeer maatschappelijk geëngageerd was, nooit door politieke motieven laten leiden. Dat mag een goede wetenschapper nooit doen. Die moet zijn eigen wetenschappelijke neus volgen en niets anders.»

Veto: *Dat lijkt een vreemde tegenstelling: een wetenschapper moet aan politiek doen, maar niet in zijn vakgebied. Terwijl de oplossingen die hij de politiek aanreikt wel uit zijn vakgebied komen.*

Levelt: «Toch is dat helemaal niet zo tegengesteld als het lijkt. Een wetenschapper kan politiek pas met gezag spreken als hij een goede reputatie heeft als wetenschapper. En een goede wetenschapper is precies iemand die zijn eigen onderzoek doet zonder politieke motivatie. Eenmaal je bewezen hebt een goede wetenschapper te zijn, kan je ook gehoord worden door politici.»

Ethische plicht

Voor sommige wetenschappers, zoals economen of sociologen, lijkt een politieke inbreng logischer dan voor pakweg psycholinguïsten.

Levelt: «Je mag dat niet te eng zien. De rationalisering van de maatschappij is niet vanzelfsprekend. Ik verwees in mijn toespraak naar aanleiding van mijn doctoraat naar Amerika, waar het fundamentalisme weer opspeelt. Wetenschappers moeten tegen die trends reageren en de rationalisering van de maatschappij beschermen en stimuleren. Dat is de ethische plicht van de wetenschapper, ongeacht zijn discipline.»

(Foto Roman Verraest)

Veto: *Een discussie waarin uw discipline politici kan helpen, is die over de verengelsing van het onderwijs, omdat u bestudeert hoe leerprocessen en taal met elkaar samenhangen. Is het een goed idee om proffen in het Engels te laten doceren?*

Levelt: «Je moet de voordelen tegen de nadelen afwegen. Uit onderzoek blijkt dat een docent die het Engels niet als moedertaal heeft, toch 25 procent minder informatie overbrengt. Studenten die het Engels niet als moedertaal hebben, vangen bovendien ook 25 procent minder informatie op.»

Gestuntel

Dat is heel wat natuurlijk. Als je in het Engels les wil laten geven, moet je dus zorgen dat daar genoeg tegenover staat. Een positief punt is bijvoorbeeld dat studenten tijdens de les ook Engels zullen bijleren. Maar dan is het natuurlijk belangrijk dat de docent ook goed Engels kan. Gestuntel vooraan in de aula draagt nergens toe bij.»

«Sommige politici zijn bang dat het Nederlands zal verarmen. Dat is een voorbeeld van hoe wetenschappers politici kunnen helpen denken. Je moet bang zijn voor het voortbestaan van een taal als er nog maar heel weinig gebruikers zijn, als de taal heel klein wordt. Maar het Nederlands is een heel vitale taal. Dat wordt aangetoond door de vele varianten die we hebben: het Nederlands dat de koningin van Nederland spreekt is heel wat anders dan Bargoens. Bovendien heeft het Nederlands altijd veel invloeden ondergaan van andere talen zoals Duits en Frans. Onze taal zal niet verarmen of uitsterven als we aan universiteiten in het Engels beginnen doceren.»

«Ik zie wel een ander gevaar. De taal die iemand gebruikt, geeft aanwijzingen tot welke maatschappelijke groep hij behoort en tot welke hij, misschien onbewust, wil behoren. Het gevaar bestaat dat wie veel Engels gebruikt niet alleen voeling verliest met die registers, maar zelf ook tot een groep gaat lijken te horen die het Nederlands te min vindt — ook al vindt hij dat misschien helemaal niet. Dat is dus een keuze die politici moeten maken, maar wij wetenschappers kunnen en moeten hen de argumenten daarvoor geven.»

“Niet de decaan, maar de faculteit moet ambitieus zijn”

Bij de start van het nieuwe academiejaar wordt meer dan een derde van de decanen vervangen: vijf van de dertien faculteiten krijgen een nieuwe chef. Veto sprak deze week met twee van hen: Bernard Himpens van de Faculteit Geneeskunde en Paul Van Orshoven van de faculteit Rechtsgeleerdheid.

Bram Delen

Sinds de structuurhervormingen aan de K.U.Leuven hebben de dertien faculteiten een andere bestuursvorm gekregen, al naar gelang de groep — exacte humane of biomedische — waartoe ze behoren. Er wordt sinds kort heen en weer gegooid met functies als pro-decaan en vice-decaan, termen als faculteitsbestuur en faculteitsbureaus wisselen elkaar in alle subtiliteit af. Wat wel blijft, is die ene sterke man aan het hoofd van de faculteit: de decaan. En het zijn wel degelijk mannen, want onze Alma Mater telt geen vrouwelijke decanen.

Haantjesgedrag

De decaanverkiezing gebeurt niet op een al te polemische manier: de procedure is erop gericht haantjesgedrag en conflict zoveel mogelijk te vermijden en zo een mild en verzoenend figuur verkozen te krijgen. Er bestaat niet expliciet iets als een ‘actieve kandidaatsstelling’ bij decaanverkiezingen. Elke faculteit kan bepalen dat, voor de vergadering waarop de decaan wordt verkozen, een kandidatenlijst wordt aangelegd. Er wordt eerst een indicatieve stemronde gehouden waarbij elke kiesgerechtigde (de leden van de faculteitsraad) hoogstens één kandidaat kan aanduiden. Als de faculteit besluit om geen kandidatenlijst aan te leggen, wordt er tijdens de kiesvergadering een indicatieve stemronde georganiseerd, waarna verkiesbare leden die zich niet beschikbaar wensen te stellen, zich kunnen terugtrekken.

Wie kan verkozen worden op zo’n vergadering? Elke gewoon hoogleraar of buitengewoon hoogleraar die voor onbepaalde duur voltijds verbonden is aan de universiteit of de universitaire ziekenhuizen. Vóór de structuurhervormingen werd een decaan verkozen voor een termijn van drie jaar en kon hij maximaal twee opeenvolgende mandaten aanblijven. Hoewel het wel eens kon gebeuren dat er een uitzondering op de regel werd toegestaan en een decaan een derde termijn opnam.

Buur

Vandaag duurt het mandaat van decaan zeven jaar en is het niet onmiddellijk hernieuwbaar. Na drie jaar vindt een tussentijdse evaluatie plaats en kritische geesten durven wel eens beweren dat dit een loutere formaliteit is, waardoor de democratie geweld wordt aangedaan. Feit is dat in het oude systeem (twee termijnen van drie jaar) het al erg moeilijk bleek om kandidaten te vinden die wilden opkomen tegen een zittend decaan. Op facultair niveau liggen de relaties immers nogal gevoelig en iedereen weet dat je beter een goede buur dan een verre vriend hebt. Hoewel ook moet gezegd worden dat bio-ingenieur Pol Coppin erin slaagde om Robert Schoonheydt van zijn decaanstoel te schoppen.

Volgens het organiek reglement van de K.U.Leuven is de functie van decaan onverenigbaar met die van departementsvoorzitter en programmadirecteur. Verder is hij belast met de algemene leiding van de faculteit en vertegenwoor-

digd hij de faculteit naar buiten. Hij is ambtshalve lid van het Groepsbestuur en roept de faculteitsraad en het bestuur van de faculteit bijeen. Hij zetelt ook in de Academische Raad, waar hij schippert tussen het vertegenwoordigen van zijn basis (de ‘gewone’ proffen) en zijn functie van medebestuurder. Van deze ambigue positie wist de voormalige rector soms handig gebruik te maken. Enerzijds heeft de decaan het recht en ook de macht om de rector te blokkeren in bepaalde dossiers, maar anderzijds draagt de decaan ook bestuursverantwoordelijkheid en is hij ‘getrouwheid’ aan de rector verschuldigd.

Beklimmen

De faculteit Geneeskunde koos op het einde van vorig academiejaar haar nieuwe decaan omdat de vorige, Jozef Janssens niet meer herkozen kon worden.

Veto: *Wat vond u van de openingspeech van rector Vervenne? Stond ze niet in schril contrast met de toespraken van Oosterlinck?*

Bernard Himpens: «Iedereen heeft natuurlijk zijn eigen stijl. Ik heb er alleszins van genoten. Wat me voornamelijk is opgevallen, is dat de nieuwe rector drie groepen wil zonder aan samenhangigheid in te boeten. Wat ook je discipline is: we vormen samen één universiteit. Ik vond het mooi dat rector Vervenne zei dat er verschillende paden zijn om een berg te beklimmen, maar dat we samen dezelfde top willen bereiken.»

“En op die berg gaan we leuke dingen doen”

Veto: *Horen we hier het programma van de VAPL (Vereniging van Academisch Personeel Leuven, waarvan Himpens voorzitter was) opduiken?*

Himpens: «Ach ja, niemand kan zijn roots ontkennen, maar dit is een standpunt dat niet louter toebehoort aan de VAPL. Ik vond het alleszins treffend toen de rector zei dat de universiteit een vrijplaats moet zijn voor wetenschapsbeoefening en vorming.»

Veto: *Als we dit horen, staat het feit dat u Marc Decramer steunde tijdens de rectorverkiezingen, geen goede samenwerking met Marc Vervenne in de weg?*

Himpens: «Ik denk dat u daar de verkeerde vraag stelt. Als er rectorverkiezingen zijn, moet iedereen kritisch reflecteren over de universiteit. Maar het unieke is dat er geen fracties of politieke partijen zijn. De kiezer beslist en als er een rector is, moet de universiteit met één stem spreken. Ik kan me perfect achter Marc Vervenne scharen.»

Veto: *Hoe ziet u de samenwerking met de nieuwe vice-rector Biomedische Wetenschappen, Marc Waer? Als decaan moet u erg nauw met deze man samenwerken.*

Himpens: «Ik ben erg blij met zijn infunctietreding. Hij was de hoofdgenesheer van het ziekenhuis. Wij hebben een erg goede verstandhouding, ik durf zelfs zeggen dat ze meer dan optimaal is.»

Veto: *Wat zullen uw eerste nieuwe beleidsdaden zijn?*

Himpens: «Momenteel zit onze faculteit in een transitieperiode. De faculteit moet omgeschakeld worden om in de nieuwe groepsstructuur te kunnen functioneren. Hierbij moet het onderzoek nieuwe impulsen krijgen door dit naar het niveau van de groep te trekken. Dat is een mentale switch die er moet komen.»

Veto: *Er wordt dus gecentraliseerd binnen de Biomedische groep?*

Himpens: «Wel, er komt op groepsniveau eindelijk een forum waar men kan nadenken over de speerpunten en noden van ons onderzoek. Dat was er vroeger niet.»

Veto: *Mogen de studenten bij u in het faculteitsbestuur?*

Himpens: «Ik heb zopas de studenten ontvangen op het bestuur van de faculteit en ik heb daar totaal geen problemen mee. Ik loop nu een beetje vooruit op wat de Academische Raad zal beslissen, maar ik sta volledig achter dit standpunt.»

Vogel

Van Orshoven haalde het van zijn jongere tegenkandidaat Alain Verbeke met het kleinste mogelijke verschil: vierentwintig van de vierenzestig stemmen tegen. De faculteitskring VRG, die Alain Verbeke steunde, stuurde daarop een open brief naar de nieuwge-

kozen decaan met daarin scherpe bewoordingen. Zo drukten ze op het feit dat Van Orshoven een groot deel van het ambitieuze programma van Verbeke zou moeten overnemen. Bovendien wees het VRG op het feit dat Van Orshoven wel een erg nipte overwinning behaalde.

Veto: *Hoe reageerde u op deze ferme brief van het VRG?*

Paul Van Orshoven: «Dat weet ik niet precies meer. Ik heb daar eens bij geglimlacht. Ik denk niet dat het kwaad bedoeld was, hoewel het soms nogal kras klonk. Ik kon er nog mee lachen, omdat het blijk gaf van een misverstand over wat ik voorstond en nog voorsta. Ik had geen programma en was van mening dat de faculteit zichzelf moet laten besturen en niet de decaan. De decaan moet niet ambitieus zijn, maar de faculteit. Ik had trouwens ook de indruk dat veel te maken had met de auteur van de brief: iedere vogel zingt zoals hij gebekt is en Frederik (de auteur van de brief, bdl) is nogal polemisch gebekt. Dat is zijn recht. No hard feelings.»

Veto: *U benadrukt dat de faculteit Rechtsgeleerdheid vooral door zichzelf moet bestuurd worden. Klopt het cliché dat juristen koppige karakters zijn die moeilijk luisteren?*

Van Orshoven: «Ik zou niet graag zeggen dat enkel de juristen dat zijn. In andere faculteiten lopen er ook sterke personaliteiten rond en ik heb het genoeg gehad enkele van hen te leren kennen. Het is alleszins nog niet tot mij doorgedrongen dat alleen de juristen zo zouden zijn. Wij zijn nogal sterk in de manier waarop de personaliteiten zich met elkaar confronteren. Dat betekent dat het hier onder juristen wat anders gebeurt, maar daarom niet beter of slechter.»

Veto: *Wat vond u van de speech van rector Vervenne?*

Van Orshoven: «Het was een uitstekende toespraak en vooral de sfeer er rond was uitermate aangenaam: we gaan samen *den berg op* en eenmaal boven gaan we leuke dingen doen. Ik zeg niet dat ik zonder meer alles prima vond, daarvoor zou ik de speech nog eens grondig moeten herlezen.»

Geit

Veto: *Het was dus een welkome afwisseling met Oosterlinck's stijl?*

Van Orshoven: «Dat heb ik in de krant gelezen, maar zou ik als dusdanig niet in de verf zetten. Persoonlijk heb ik niet zitten vergelijken. Ik heb geluisterd en was gebiologeerd en het heeft mij geraakt. En als je mij nu vraagt of dat beter of slechter was, dan laat ik die oefening over aan anderen. Het is onmiskenbaar een andere stijl, maar om dat nu een stijlbreek te noemen is veel gezegd.»

Veto: *U hebt met de rector gemeend dat u beiden erg nipt verkozen bent. Zijn de nipte overwinningen ook de zoetste?*

Van Orshoven: (lacht) «Ik zou de twee dingen niet met elkaar vergelijken. *Omnis comparatio claudicat*, een rector van een universiteit en een decaan van de faculteit zijn twee andere dingen: men mag de berg niet vergelijken met het heuveltje waarop wij zitten. Maar dat neemt niet weg — en nu volgt er een beetje een boosaardige opmerking — dat men mij gezegd heeft dat de twee stemmen verschil waarmee ik het gehaald heb, proportioneel een groter verschil vormen dan het overschot in stemmen waarmee Marc Vervenne rector is geworden. Ik denk niet dat dit slecht is. In tegendeel: verkozen worden met een niet al te grote meerderheid is beter voor de democratie dan een stalinistische overwinning.»

Veto: *U vergeet dus degenen niet die op Alain Verbeke hebben gestemd?*

Van Orshoven: «Die zou ik sowieso — ongeacht mijn score — niet links hebben laten liggen. Dat heeft niets te maken met de uitslag. Het zijn geen politieke verkiezingen waarbij er een meerderheid en een oppositie is.» *Wat de studenten momenteel erg bezighoudt, is hun zitje op het faculteitsbureau. Zijn ze welkom?*

Van Orshoven: «Houdt hen dat echt bezig? (lacht) Ik heb op Academische Raad mijn best gedaan om het dossier tot een goed einde te brengen. De Academische Raad heeft beslist dat het er komt. Wel dan: vooruit met de geit.»

Iedere vogel zingt zoals hij gebekt is en Frederik is nogal polemisch gebekt.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigneerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven
Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek
Open op weekdays van 10-12u. en van 14-16u.

(advertentie)

“Roger! Trekt aabroek up!”

Leuven kent een vijftiental volkscafés: een dagelijkse ontmoetingsplaats voor mensen die de rijke Leivese taal nog onder de knie hebben. De onderzoekscommissie van Van 't vat vindt dat de tijd rijp is om deze cafés te herwaarderen en trok daarom deze week naar Jeeskesboom, een klinkende naam in de wereld der volkscafés.

Robin Broos

Het is drie uur in de namiddag en het café zit stampvol. Hier geldt geen code voor kledij, maar toch vallen we net als in *The Footloose* vorige week ook hier meteen door de mand. Dat is ook logisch: de bezoekers van *Jeeskesboom* zijn gemiddeld veertig jaar ouder dan onze onderzoeksleden. Dit café straalt een natuurlijke gezelligheid uit, ondanks de permanente aanwezigheid van *Radio 2*, het gepensioneerde karakter van de decoratie en de sigarettendamp. Dat laatste wordt misschien wel in de hand gewerkt door de talrijke aanwezigheid van sansevieria of vrouwentongen: deze populaire kamerplant staat bekend als een goedkope oplossing voor CO2-verontreiniging.

Onze checklist wijst op enkele typerende kenmerken. Leuvense volkscafés tappen per definitie Stella en dat liefst aan dumpingprijzen. Koffies zijn altijd straf en wie maalt er om als de tas niet zo proper is?

Lindeboom

Aan de muren hangen twee schilderijen waarop stamgasten vereeuwigd staan. Verder treffen we er ook pentekeningen van het café aan, alsook één van het volkscafé 't Poske, naast het Leuvense postkantoor. De patron lijkt ons nog een jonge *tiep*, die tussen het tappen, klappen en tafeltjes kuisen geen tijd vindt om ons ook te woord te staan.

“Hoe meer cafés er in de buurt zijn, hoe beter.”

Zijn vriendin — van het Aziatische type — kan ons ook niet helpen, omdat ze noch de Nederlandse, noch de Leivese taal meester is. “Mijn moeder kan elk ogenblik naar beneden komen,” geeft de patron nog mee, waarna hij stamgast Roger aanmaant zijn broek wat meer “up te trekken”. Wanneer de moeder het café binnenkomt, halen wij ons sappigste dialect boven om haar te woord te staan.

Veto: Wat wil de naam *Jeeskesboom* zeggen?

Wiske: «Vroeger was dit deel van de stad braakgrond. Er stond hier één boom zonder bladeren, enkel gehuld in doornen.

De naam verwijst naar Christusboom, of Jeeskesboom in 't Leives, omwille van die doornen. Later is er in de gevel van de eerste verdieping een kapelletje gezet en met de tijd is de boom ook vervangen door een lindeboom. Een tak met doornen en de originele crucifix (kruisbeeldje in het kapelletje, rb) zijn nog steeds te zien in het Leuvense museum.»

Veto: Hoe lang staat u al in deze zaak?

Wiske: «Mijn man George en ik zijn hier zestien jaar geleden ingekomen. Inmiddels is hij overleden, maar mijn zoon en ik houden de zaak nog steeds draaiende. Mijn zoon is trouwens niet het hele jaar hier. Hij blijft meestal een half jaar en gaat dan voor de rest van de tijd met zijn Thaise vriendin naar haar geboorteland.»

Vrijgezellenavond

Veto: De meeste van uw stamgasten zijn gepensioneerd. Wil dat zeggen dat volkscafés met uitsterven bedreigd zijn?

Wiske: «Enerzijds wel, al merk ik dat veel volkscafés ook sluiten omwille van de steeds meer opkomende tavernes die naast drank ook snelle maaltijden serveren. Wij doen daar echter niet aan mee.»

Veto: De volksbuurt aan het station staat gekend om zijn schermutselingen. Hebt u daar ook last van?

Wiske: «Nee. Jong en oud komt hier en dat klikt. Ik probeer ook de strenge hand erin te houden. Dan zeg ik: “ge kunt ene keer iets doen, maar daarna ni meer.”»

Veto: U zegt “jong en oud”. Komen hier soms studenten?

Wiske: «Dat niet, maar wij hebben wel een reputatie inzake vrijgezellenavonden. De mensen uit de buurt weten dat ook

(foto Roman Verraest)

en op zulke avonden komen ze graag verkleed naar hier. Ik zet dan voor de gelegenheid een speciaal muziekje op. Voor de rest behoort dit café tot de braven in zijn soort.»

Veto: Er hangt hier een pentekening van 't Poske, is dat geen concurrent?

Wiske: «Zeker niet!

Hoe meer cafés er in de buurt zijn, hoe beter. De mensen gaan rond, dus springen ze ook hier eens binnen. Onlangs was ik nog bezig over de uitbaters van *Pousse Café* hier verderop. Dat is geen volkscafé, maar zelfs al was het dat geweest, zou ik nooit over concurrentie durven spreken. Wij zijn zijn allemaal collega's!»

Kenmerken

Locatie: Diestsestraat 147

Pint: Stella van 't vat (1,40 euro).

Koffie: Met een koekje (1,50 euro).

Herentoilet: Geen geurende blokjes, noch lolligheden, toch proper.

Damestoilet: Vuilbakjes zijn niet geschikt volgens de vrouwelijke onderzoeksleden.

VETO'S VISITATIECOMMISSIE (1): SOCIOLOGIE

Over liefde en betovering

Voor de allereerste visitatiecommissie van dit academiejaar besloten wij ons eerste kan-gevoel op te frissen en kozen voor een klassieker waar bijna elke beginnende universitair zich doorheen moet worstelen: het vak sociologie. Met frisse moed voegden we ons bij de collega's van de sociale wetenschappen, beter gekend als de *pol-en-soccers*, klaar voor enkele uurtjes sociologisch entertainment.

Nathalie Lucas

De les sociologie van Professor Rudi Laermans zorgt zelfs op de eerste vrijdagochtend van het academiejaar voor een overvolle Max Weber-aula. Diegenen die geen zitplaatsje weten te bemachtigen, installeren zich vlijtig en zonder morren op de harde grond, gewapend met pen en papier. Ook wij zagen ons genooddakt om achteraan de aula op de grond plaats te nemen. We verwachtten dan ook een drukte van jewelste, maar tot onze grote verbazing wordt er tijdens de hele les amper gefluisterd of bewogen. Max Weber, zelf een socioloog, zou zeker onder de indruk zijn geweest van zoveel interesse voor zijn geliefde onderzoeksdomein.

Professor Laermans heeft er opvallend weinig moeite mee om de stevig gevulde aula luisterend te krijgen. Niet onterecht blijkt snel, want de professor weet de tijd die hem

gegeven wordt op een boeiende manier in te vullen. Spijtig genoeg kunnen wij hem door onze positie met alle moeite van de wereld niet in het oog houden, maar zijn aange-name, rustige stem maakt veel goed. Het is — gelukkig voor ons natuurlijk — ook de allereerste les sociologie van het academiejaar en dus kunnen we zonder problemen volgen als hij zijn eerste onderwerpen aankaart.

Irrationeel

Uit lang vervlogen tijden menen wij ons boeiende sociologielessen te herinneren over seks, het arbeidsethos, ziektes en de dood, maar niets van dit alles vandaag. Professor Laermans onderhoudt ons over de maatschappelijke situatie waarin wij ons bevinden. Zo vernemen we dat onze leefwereld volledig gerationaliseerd is, maar dat gelukkig het intieme nog irrationeel is gebleven. Liefde is en blijft belangrijker dan geld, een statement dat wij maar al te graag aannemen, vooral als het ons zo overtuigend wordt verkondigd door een gedreven professor. De redenering erachter is ons minder bijgebleven, de boodschap des te meer. Professor Laermans laat ons ook weten dat wij veel meer te betoveren zijn dan vóór de moderne tijd, nog een stelling die ons als muziek in de oren klinkt.

Gaandeweg poogt de professor ook een aantal grapjes te maken, waaronder eentje over onze democratisch verkozen toppolitici die zich ook wel eens aan gesjoemel durven

te wagen. Toch worden zijn pogingen om grappig te zijn slechts koeltjes onthaald. De eerste bac'ers willen duidelijk les volgen en hebben geen nood aan flauwe mopjes, met als gevolg het pijnlijke moment, dat iedereen die ooit een grappende prof heeft gehad, wel kent. Zijn charme maakt overigens veel goed. We vernemen verder nog dat Afrikanen ons waarschijnlijk helemaal belachelijk zouden vinden moesten ze weten dat sommigen onder ons psychologen consulteren en ook nog dat wij amusement kopen omdat we daartoe niet meer zelf in staat zijn. Alles wordt marktwaar, alles is te koop! Volgende stof tot nadenken...

Zandmannetje

Spijtig genoeg is zelfs de meest boeiende materie niet bestand tegen de slaperigheid die een vrijdagochtend met zich meebrengt, en dus voerden wij eventjes een verbeten strijd met het zandmannetje. Gelukkig werden we opgeschrikt door een onwetende student die vroeg “of dit misschien het vak economie was?”. Na een halfuur pas doorhebben dat je de verkeerde les aan het volgen bent, sloeg ook ons met verstomming, maar alle begin is moeilijk. De pauze die eventjes later kwam, was welkom en veroorzaakte een heuse volksverhuizing, die ons kwartiertje meer dan geanimeerd maakte.

Eens iedereen zijn zitplaats weer had gevonden, kon het volgende uurtje van start gaan. Normaal gezien duurt deze les drie uur

en wij konden niet anders dan bewondering opbrengen voor de honderden studenten die nog steeds even geconcentreerd luisterden. Het viel wel op dat het voor de meeste jongens en meisjes van eerste bac allemaal nog een beetje wennen is, die grote Leuvense universiteit. De vele verwonderde, verbaasde en verwarde blikken getuigden van hun pril academisch bestaan. Volgens professor Laermans is de verwondering echter een noodzakelijke voorwaarde om aan sociologie te doen en het zal hen dus zeker van pas komen bij het slagen voor dit vak! Met deze wijze woorden sloot hij zijn les een uurtje vroeger af dan voorzien, een gebaar dat hem zeker in dank werd afgenomen, zowel door de eerste baccers als Veto's visitatiecommissie.

Steekkaart Sociologie

Prof: Rudi Laermans

Wie: Iste bac sociale wetenschappen

Waar: Max Weber-aula

Wanneer: vrijdag van 10u tot 13u

Pauze: 15'

"Hij is een flinke student"

De preses van Mecenias, Thomas Vandormael, heeft naar eigen zeggen een supercoole bomma. Ze is misschien niet zo'n babbelaar maar dat houdt ons niet tegen om haar ook een paar vraagjes voor te leggen.

Tom Van Breussegem

Veto: Is het klassieke studentenleven op sterven na dood?

Thomas Vandormael: «Het klopt dat het traditionele studentenleven gekelderd is na de semesterexamens. Maar er zijn ook een paar sociologische tendensen zoals *cocooning* en het Internet die daartoe bijgedragen hebben.»

Veto: Is een kring dan nog meer dan een veredelde cursusdienst?

Thomas: «Ja, dat is toch wat overdreven. Voor veel studenten is de cursusdienst misschien wel het belangrijkste. Maar daarnaast organiseren we heel veel andere activiteiten en krijgen daar ook aardig wat studenten voor op de been, zeker voor de meer cultureel gerichte activiteiten. Zo gaan we bijvoorbeeld naar debatten tussen kunstenaars. In het tweede semester gaan we ook naar Amsterdam. Die culturreizen lokken steeds veel volk, ook van buiten de kring.»

Veto: Als je een voordeel van een kleine kring zou moeten noemen, wat is dat dan?

Thomas: «Het is veel intiemer. Ik kan stellen dat ik al onze leden vanaf tweede kan bijna persoonlijk ken. Die contacten zijn echt wel een verrijking. Zeker in vergelijking met de grote kringen. We mogen dan wel klein zijn, maar als je alle presidia van Letteren samen-telt, dan kom je aan meer dan honderd leden, dus uiteindelijk zijn we wel groter zijn dan de

presidia van veel grotere kringen.»

Veto: Is er dan niet over nagedacht om Letteren één kring te geven?

Thomas: «Dat is heel moeilijk realiseerbaar. Er zou ook veel tegenkanting zijn van verschillende partijen die hun eigen autonomie willen behouden. Niet alleen van de studenten,

maar ook van de proffen. Er zijn er heel wat die zelf nog in het presidium gezeten hebben en dat niet graag zouden zien.»

Veto: Zou het niet gemakkelijker zijn om één grote kring te vormen?

Thomas: «Ja, makkelijker wel, maar zomaar onze eigenheid wegnemen? Dat is uiteindelijk ook de rijkdom van Letteren, die verscheidenheid.»

Veto: Hoe zijn de banden met de andere kringen?

Thomas: «Erg goed! Zo zit ik bijvoorbeeld op kot met de preses van de archeologische kring, Alfa. Dat bevordert de samenwerking natuurlijk. We kennen bijna alle presessen van Letteren ook al veel langer. De meesten zitten al langer in het kringleven en je groeit daar in, hé. Naarmate je je meer engageert en in je kring betrokken raakt, leer je de mensen van andere kringen ook kennen en wordt gauw duidelijk wie wat gaat doen het jaar erop.»

Veto: Wat zijn de positieve en negatieve ervaringen na één week preses zijn?

Thomas: «Positieve, het sociale contact met leden en met proffen en negatieve, het chronische slaapttekort. Ik ben blij als ik eens meer dan zes uur kan slapen. En ik ben nog niet echt zat geweest, dat kan ik me echt niet permitteren. Vóór het academiejaar nog wel. Toen heb ik er nog vier cantussen op een week gedaan, maar nu moet ik er mijn hoofd bij houden.»

Veto: Wat is volgens jou de belangrijkste taak van een preses?

Thomas: Coördineren en delegeren. Een goed contact onderhouden met alle mensen voor de verschillende functies binnen onze kring. Proberen geen van die functies achter te stellen en het evenwicht tussen cultuur en vertier te bewaren.»

Veto: Is bij jullie het culturele aspect veel belangrijker?

Thomas: Ja, vanzelfsprekend. Bij ons zijn de leden daar veel meer in geïnteresseerd. Het probleem is dat er zoveel te beleven valt op dat vlak en dat het moeilijk is daar een selectie uit te maken. We proberen toch eenmaal per maand de grote tentoonstellingen te doen.»

Veto: Als er iets is dat je aan de universiteit zou willen veranderen, wat zou dat dan zijn?

Thomas: Misschien één concreet punt voor deze eerste week: de digitalisering. Er zijn een heel pak mensen ingeschreven zonder dat ze wisten waar ze de eerste dagen

terecht konden. Er komt erg veel af op de eerstejaars. Ze worden overstelpt met informatie over ISP, Toledo en heel wat andere dingen. Ondanks het feit dat de eerstejaars geholpen worden door een monitor, is het zeker voor hen niet steeds duidelijk wat er nu juist van hen verwacht wordt.»

De Bomma

Veto: Wist u dat Thomas actief was in zijn kring?

Bomma: Ja, ik wist wel dat hij zich daar mee bezig hield. Enkele maanden geleden, kreeg ik dan te horen dat hij verkozen was tot preses.»

Veto: Denkt u dat hij over de eigenschappen beschikt om een goede preses te zijn?

Bomma: Daar kan ik niet echt iets op zeggen, eigenlijk weet ik niet goed wat een preses juist moet doen. Maar hij

is wel een sociale jongen en een flinke student. Hij heeft altijd erg zijn best gedaan op school. Maar is zeker ook sociaal, hij heeft nog in een handbalclub gezeten, denk ik.»

Veto: Denkt u hem even veel te zien als vroeger voordat hij preses werd?

Bomma: Ik zie hem nu zelfs meer dan vroeger, hij komt steeds langs als hij van Leuven komt.»

(foto Roman Verraest)

"Ik ben nog niet echt zat geweest"

CAMPUSTONEEL FINALIST IN HET KONINKLIJK LANDJUWEEL

"Het is plezant dat je met studenten dit kan bereiken"

Journalisten moeten objectief zijn, we weten het. Maar toch kunnen we niet verbergen persoonlijk grote fan te zijn van het Campustoneel. Hun opvoering van *Azen* vorig jaar was verbluffend goed. En kijk, wij staan niet alleen met die mening. Campustoneel werd genomineerd voor het Koninklijk Landjuweel.

Hanne Vermeiren

Voor wie in deze inleiding al heel wat onbegrijpelijke woorden heeft zien staan, even een woordje uitleg over de ontstaansgeschiedenis. Op 2 mei 1989 werd Campustoneel opgericht door Jan De Vuyst. Zijn ideologie is een zo breed mogelijk publiek te laten proeven van toneel. Daarom mag iedereen die verbonden is aan de K.U.Leuven meedoen. En iedereen is echt iedereen. "Ik vind het geweldig dat hier een eerste jaars naast een professor kan staan en dat ze beiden worstelen met hun tekst," aldus regisseur Jan De Vuyst.

Tweede vreemde woord: *Azen*. Voor wie vorig jaar niet naar Campustoneel ging kijken, kan dit inderdaad een vreemd woord vinden. Anderen weten waarover het gaat, want deze productie vergeet je niet zo snel. *Azen* is een creatieve versie van *Othello*. Dimitri Leue nam enkele passages onder de loep en stak het Shakespeare-stuk in een nieuwe vorm met zelfs een nieuw einde. Verrassend, maar zeer geslaagd, want het stuk wordt gedragen door de tekst en dat merk je. Zo hebben alle acteurs hun eigen taaltje: *Othello* spreekt in pedante neologis-

men, *Desdemona's* zinnen bestaan slechts uit drie woorden en de zinnen van Jago bestaan telkens uit elf lettergrepen. Het meest opvallende en meest bewonderenswaardige is de tekst van Cascio. Hij zegt enkel "Ja mijn generaal", vergezeld van fascistische gebaren. Pas als hij dronken is, komt de woordenvloed en mogen we aanschouwen wat deze acteur in zijn mars heeft.

Schreeuw

Kortom, over het stuk is nagedacht. Jan De Vuyst verwoordt het als volgt: "Het is een rijk, interessant stuk, een mix tussen hoge en lagere cultuur. Het is een cross-over binnen het theater, waarin nieuwe stijlen met elkaar gecombineerd worden. Zo heb ik ook proberen te regisseren. Het valt niet meteen op, maar in het stuk zitten heel wat verwijzingen naar schilderijen, bijvoorbeeld *De Schreeuw* van Munch."

Of je dat nu opmerkt of niet, het blijft gewoon een goed stuk. Dat vonden wij blijkbaar niet alleen, want *Azen* werd genomineerd voor het Koninklijk Landjuweel. En zo komen we uit bij ons derde moeilijke woord. Laat ons bij het begin beginnen.

Het Koninklijk Landjuweel werd in 1922, onder de vleugels van Albert I, opgericht door toneelfenomeen Herman Teirlinck. Oorspronkelijk waren de doelstellingen volksopvoeding en kunstverspreiding, stimuleren van het amateur-theater en bevordering van het Algemeen Nederlands. Door veranderingen in het toneelwezen evolueerden ook de regels van het theatertoneel. Zo wordt er nu geen

beperking meer opgelegd over aard, duur, aantal acteurs of taal van het stuk. Vooral dat laatste bleek een heikel punt te zijn en sommigen konden zich niet meer vinden in het Koninklijk Landjuweel.

Wel behouden werd de voorwaarde dat enkel amateurs mogen meedoen in het stuk. Wie beroepsacteurs laat meespelen, komt sowieso niet in aanmerking. Blijkbaar is er nog voldoende liefhebbend talent in Vlaanderen: zes stukken werden genomineerd. Laat ons hopen dat er ook ééntje wint, want dat leek vorig jaar niet zo evident. Hoewel er ook dan genomineerden waren, kwam er geen winnaar uit de bus; het algemene niveau werd te laag geacht.

Smossen

De leden van Campustoneel zijn uiteraard zeer opgetogen met hun nominatie. Maar vooral regisseur Jan De Vuyst houdt het hoofd koel, hij geeft zijn productie geen kans op winnen. "Ik had ze zelfs afgeraden om zich in te schrijven." Als we vragen waarom, klinkt het: "Ik houd niet van wedstrijden, ik haat ze zelfs. Het is zoiets delicaats, het is enkel de smaak van de jury." Hij heeft zelfs niet het gevoel dat zijn ijdelheid gestreeld is door de nominatie. "Maar het is natuurlijk wel plezant dat je met studenten dit kan bereiken."

Vreemd, iemand die

wedstrijden haat, maar zelf wel in de jury van het Interfacultair Theaterfestival zat, vorig jaar. "Ik heb daar heel verschillende niveaus gezien, van kampvuurstukjes tot kwaliteit. Ik waardeer de energie die gestoken is in die zaken. Maar ik vind dat, als je kwaliteit nastreeft in je opleiding, dat je ook kwaliteit moet nastreven in je hobby's. Je mag niet zo smossen met je vrije tijd." Wat raadt hij beginnende studenten/acteurs dan aan? "Ik vind dat studenten een goed kader zouden moeten hebben om in te acteren, een goede tekst bijvoorbeeld. Houd de focus daarom op acteren en schrijf niet zelf of ga niet onervaren acteren." Of probeer je geluk bij Campustoneel, daar is nog altijd volk welkom.

Meer info op www.campustoneel.be

Op 9 en 11 oktober zijn er gratis opvoeringen van *Azen* in de Pieter De Somer-aula.

(foto archief)

FlauweKUL

Afgelopen week vonden we een wel erg opmerkelijk persbericht in onze postbus. Universiteit Gent verwelkomt haar 5555ste generatie-student. Een nette mail met een link die ons naar een speciaal daarvoor ontworpen website leidde. We krijgen wel meer flauwekul in onze postbus, maar hier stonden we wel even bij stil. Nog niet zo lang geleden had de K.U.Leuven een monopolie op zulke lachwekkende initiatieven en rekende de UGent haar daar genadeloos op af. Blijkbaar is het tij gekeerd en zijn ze aan de overkant ook niet meer bepaald vies van wat marketing-trukjes

Het was voormalig rector Oosterlinck die jaren geleden het vuur aan de lont stak met zijn "Harvard aan de Dijle"-uitspraak. In de laatste jaren van zijn heerschappij bewoog hij hemel en aarde om met behulp van promopraatjes en

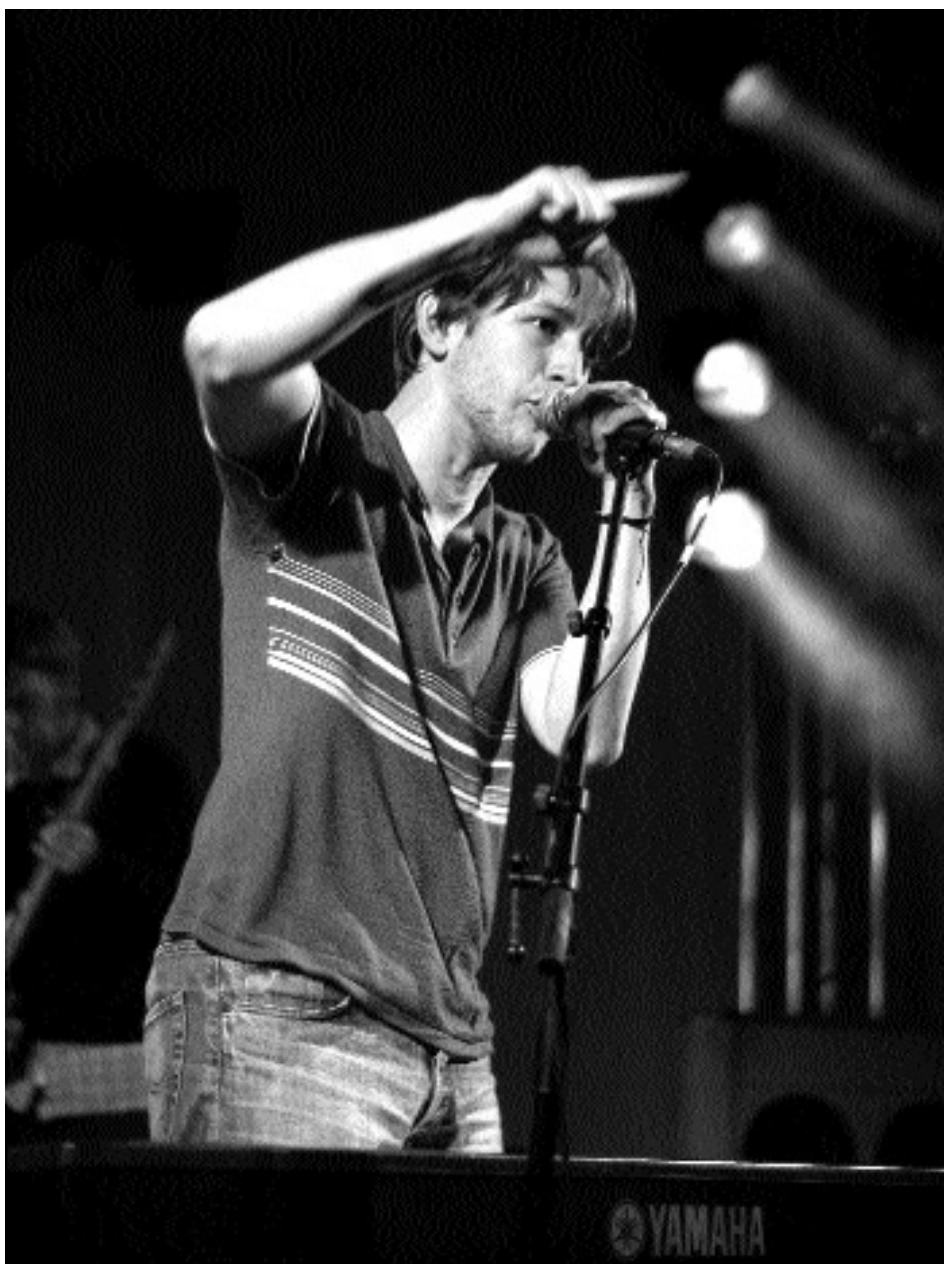
opgemerkte verschijningen via elk mogelijk medium zijn Alma Mater in de kijker te plaatsen. Leuven heeft ook steeds een voortrekkersrol gespeeld met haar zeemzoete reclamecampagnes. In 2001 pakte ze uit met: "In Leuven krijg je een beeld van de toekomst". Om enkele jaren nadien haar studenten op expeditie te sturen. Die eerste reclamecampagne ging zelfs gepaard met een opmerkelijke verschijning in de Zevende Dag, iets wat door de andere universiteiten niet in dank afgenomen werd. In Gent klonk het sarcastisch dat zij niet van plan waren zich als het eerste het beste wasproduct te verkopen.

De laatste jaren leek het alsof het Vlaamse onderwijslandschap volledig gedomineerd werd door het opbod tussen haar twee grootste universiteiten. Leuven maakte van elke kans gebruik om zichzelf te spiegelen aan instellingen aan wiens enkels het nog niet reike. Gent hekelde Leuven's burgerlijke imago en profileerde zich maar al te graag als diens anarchistische tegenpool. Door elkaar voortdurend de loef af te willen steken en proberen belachelijk te maken, sloegen ze uiteindelijk beide een mal figuur. Vorig jaar nam ook de UGent een reclamebureau onder de arm en gaf daarmee haar eigen anarchistische imago een ferme knauw. En zoveel jaar later is gebleken, als we de internationale rankings mogen geloven, dat Gent niet moet onderdoen voor haar Leuvense antagonist. Maar geen van beide staat zo hoog in die rankings als hun flitsende campagnes zouden kunnen doen

vermoeden.

Zo werd nog maar eens bewezen dat die jaren van gesnauw en goedkope uithalen hen niks heeft opgeleverd. Mocht de tijd en energie, die men in het jarenlange gepalaver en elkaar de broek af steken, zinvoller geïnvesteerd zijn, dan had men qua internationale uitstraling al veel verder kunnen staan. Het is spijtig dat het tot vorige week geduurd heeft vooraleer de rectoren van beide instellingen *en plein public* rond de tafel gingen zitten, om deze vete bij te leggen. Plots kon er wel gesproken worden over rationalisering van de opleidingen en het ingaan tegen de scheldcultuur die al jaren heerste. We zijn voorzichtig optimistisch als we zulke geluiden horen. Beide rectoren kunnen dan wel zeggen dat ze schoon schip willen maken, maar we laten ons niet zo rap afwimpelen. De academische overheden moeten gaan inzien dat de studenten niet gediend zijn met de kinderachtige spelletjes die de afgelopen jaren gespeeld zijn. Een gefragmenteerd onderwijslandschap, daar is niemand mee gediend. Uiteindelijk wil iedere student hetzelfde: een diploma waar hij trots op kan zijn en waarmee hij ook in het buitenland uit kan pakken. Of er in de hoofding nu UGent of K.U.Leuven staat, daar ligt niemand van wakker.

Tom Van Breusegem

Sioen > stoer

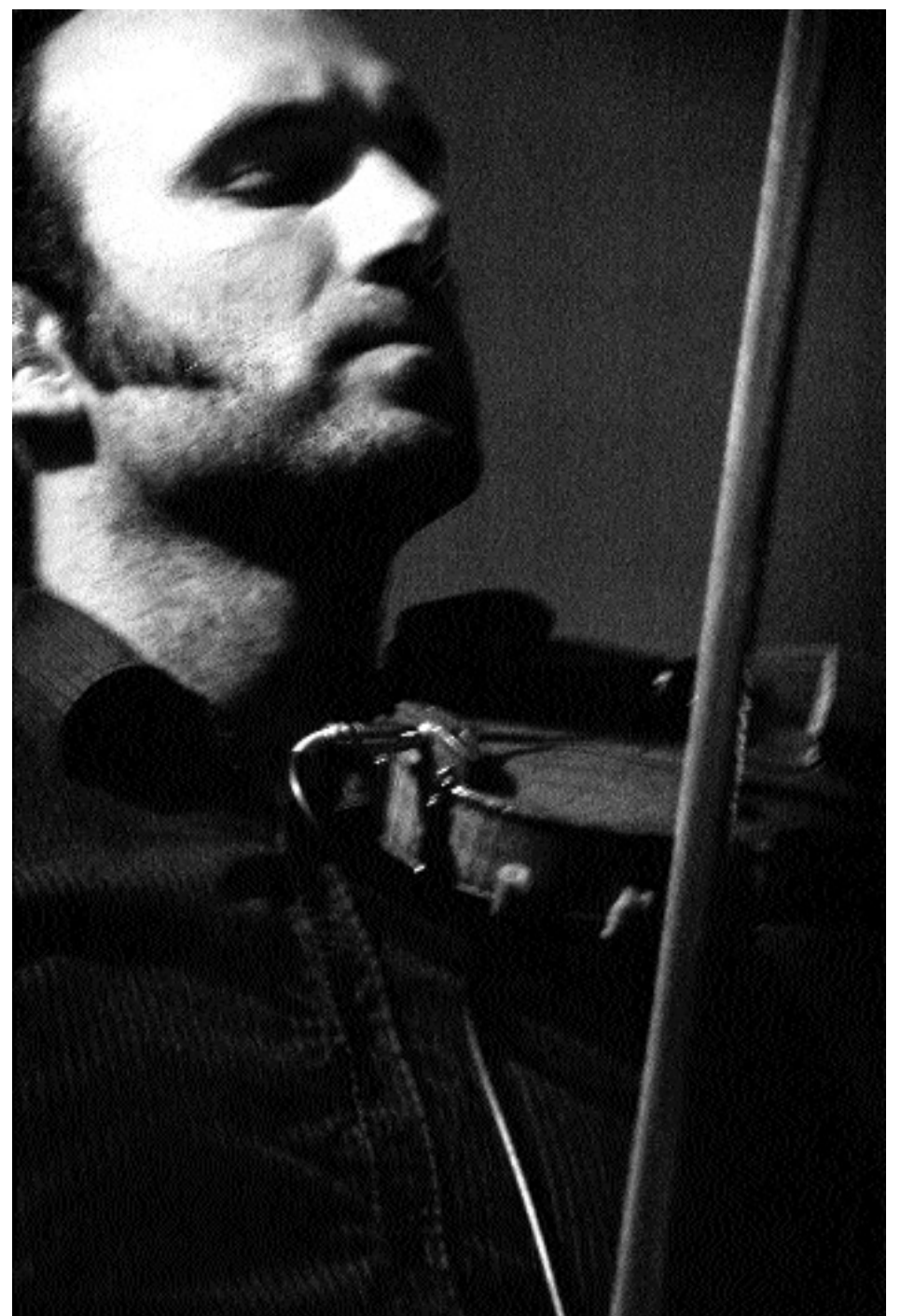

Sioen > luid

Stoer of intiem, luid maar soms ook zachtjes en bovenal stijlvol. Sioen was een prachtig welkomstgeschenk voor de studenten. Ze hadden er plezier in en dat was duidelijk te merken. Het publiek amuseerde zich rot, er heerste een gezellige drukte in een prachtig decor en het bier vloeide rijkelijk. Wat wil een mens nog meer?

Foto's: Kristof Persoons

Sioen > klasse

Het eerste insteekmoment van STUK

Na de feestelijke openingen van 30CC en Het Depot kan Leuven eindelijk op beide culturele oren slapen, want deze week opent ook STUK weer de deuren. Tijdens de openingsweek hoopt het kunstencentrum onder andere een nieuwe lading studenten te overtuigen van haar troeven.

Robin Broos

Ondanks een gevarieerd programma van nieuwe en vernieuwende kunsten vindt het grote publiek de weg naar de Naamse- of de Schapenstraat niet altijd even gemakkelijk. Aan de aanduiding zal het wellicht niet liggen. Grote letters — als 'steunend' element voor twee lange balken — prijken aan weerszijden van het gebouwencomplex. Misschien ligt het aan de duiding zelf? "Het STUK is voor intellectuelen" of variaties met overjaarse hippies, alternatievelingen of cultuurcorrecten zijn immers frequent gehoorde commentaren.

Wat er werkelijk te doen is rond STUK kan je beter zelf gaan ontdekken. Wie af en toe een voorstelling film, muziek, dans, theater of een expo beeldende kunst meepikt, zal ongetwijfeld constateren dat het niet allemaal experimenteel *gedoe* is. Wij trokken alvast zonder vooroordelen naar Frank Geypens, communicatieverantwoordelijke van STUK.

Veto: Wat verwacht u van de openingsweek?

Frank Geypens: «Voor ons is deze week het eerste *insteekmoment*, zoals wij er doorheen het jaar verschillende organiseren. Tijdens zulke evenementen hopen wij een nieuw publiek aan te boren, niet alleen door een toegankelijke, laagdrempelige programmatie, maar ook door democratische toegangsprijzen. Op die manier kunnen we laten zien wat we allemaal in petto hebben en wat er tijdens het jaar zoal gebeurt. Het Artefact-festival, Kulturama, CJP-dag en de slotweek zijn de andere insteekmomenten.»

«Tijdens de openingsweek zijn er bijvoorbeeld een aantal gratis toonmomenten.

Dat zijn voorstellingen die nog niet zijn afgewerkt, maar toch al even op het publiek worden losgelaten. Zij die zich een STUK-kaart aanschaffen, kunnen deze week ook gratis naar alle volwaardige voorstellingen komen kijken die in onze gebouwen plaatsvinden.»

Veto: Wat zijn voor u de hoogtepunten van deze week?

Geypens: «STUK werkt rond vijf disciplines en we proberen deze week voor elk van deze wat extra te doen. Een hoogtepunt is misschien de Belgische première van *Zoernachtliefde* van Dood Paard & MONK, al is die inmiddels bijna uitverkocht. Wat er ook uitspringt qua excentriciteit, is *Les morts pudiques* van een Frans gezelschap — Fin Novembre — waar Rachid Ouramdane de voorstelling voor heeft gemaakt. Het geheel zou een afwisseling zijn tussen dans en video en dat belooft veel goeds. Deze man zal er trouwens ook zijn tijdens het Klapstuk-festival.»

Avant-gardistisch

Veto: Waarom noemt u Klapstuk geen insteekmoment? Wat maakt dit festival zo bijzonder?

Geypens: «Klapstuk komt om te beginnen alleen in de oneven jaren bovendien. In de danswereld is dat festival internationaal bekend. Dit jaar wordt Leuven voor de twaalfde keer op de danskaart gezet en dat van 20 oktober tot 10 november. Omdat het een volwaardig festival is, kan je niet zomaar de toegang goedkoper maken of je programmatie aanpassen om een ander publiek te

(foto archief)

trekken.»

Veto: STUK staat voor velen bekend als een experimenteel kunstencentrum. Liggen jullie wakker van die niet altijd terechte commentaar?

Geypens: «Zo'n twintig jaar geleden kleeft vaak het label 'experimenteel' en 'avant-gardistisch' op STUK, maar als wij er toen niet waren geweest, waren er misschien geen Anne Teresa De Keersmaekers geweest, of Wim Vandekeybussen of Jan Fabres. In die tijd had dat zijn nut om beginnende, revolutionaire artiesten onderdak te geven. Het jammer is dat men dat label nog steeds met ons associeert. Natuurlijk zijn wij enerzijds nog steeds op zoek naar nieuwe dingen, dat is ook onze overheidstaak, maar omdat je meestal met jonge mensen zit, zijn die nieuwe artiesten nog niet bekend. Onbekend maakt vaak onbemind. Anderzijds komen hier ook jonge mensen die zeer toegankelijke, maatschappijkritische voor-

stellingen maken en die ondersteunen wij ook. Wij weten ook dat we veel meer mensen zullen trekken als we bekende namen programmeren, maar dat is nu eenmaal onze taak niet. We proberen wel een middenweg te zoeken en hebben hier bijvoorbeeld nog steeds De Keersmaeker, maar dan komen we weer terug bij het begin. Vele artiesten groeien door kunstcentra als het onze.»

«Ik begrijp natuurlijk wel dat mensen die eens een cultuurticketje willen kopen, eerder zullen teruggrijpen naar namen die ze kennen. Je betaalt ervoor en wilt waar voor je geld, maar soms is het ook eens spannend om *carte blanche* te geven en iets te bekijken wat niet bekend is. Die trip kan even boeiend zijn.»

Meer info over de openingsweek e.a. voorstellingen in STUK op www.stuk.be

PHILIPPE HERREWEGHE OVER VERLEDEN EN TOEKOMST

Bach preekt de revolutie

Traditioneel wordt de opening van het academiëjaar afgesloten met een klassiek concert. Dit jaar bracht de Filharmonie Haydns oratorium *Die Schöpfung* in de Predikherenkerk.

Joos Roets

Dirigent Philippe Herreweghe is geen onbekende. Samen met andere internationaal geroemde dirigenten zoals Nikolaus Harnoncourt en John Eliot Gardiner is hij één van de grondleggers van de authentieke uitvoeringspraktijk — het uitvoeren van klassieke werken volgens de techniek die gangbaar was in de tijd van hun ontstaan. Tevens stichtte hij verschillende orkesten en ensembles: *La Chapelle Royale*, *l'Orchestre des Champs-Élysées*... Succes bleef niet uit. Overal waar hij komt, regent het prijzen en uitverkochte zalen. Herreweghe lijkt er echter zijn aangeboren 'cool' niet bij te verliezen.

Veto: U combineerde een universitaire opleiding geneeskunde met een intense studie aan het Gentse conservatorium. Een evidente keuze?

Philippe Herreweghe: «Ja. Ik had als kind muziek gestudeerd en al zeer vroeg heb ik diploma's behaald aan het conservatorium. Achteraf, tegen mijn achttiende, voelde ik me ook aangetrokken tot geneeskunde — meer bepaald de

psychiatrie. Ik wilde mijn functie als koorleider (*Collegium Vocale*, jr) combineren met 'dokter zijn' en dacht dat dat mogelijk was. Doch tegen het einde van mijn universitaire studies kwam er ook orkestwerk bij en kreeg ik de kans om samen te werken met grote dirigenten zoals Gustav Leonhardt en Nikolaus Harnoncourt. Wat een soort hobby was, groeide uit tot een volwaardig beroep.»

Veto: Leefde destijds de geest van mei '68 door in de prille beweging van de authentieke uitvoeringspraktijk?

Herreweghe: «Ik hield me vooral bezig met barokmuziek. Mijn generatie gooide de interpretatie van die muziek helemaal om. Dat was inderdaad een soort avontuur. Er waaide een geest van algemene innovatie, die samenhang met mei '68. We speelden toen vaak voor een niet-conventioneel publiek en in minder conventionele oorden. In de tijd van Bach werd in het midden van de passies een preek ingelast. Wij pasten dat principe ook toe. Ik herinner me nog dat we ooit een Johannespassie hebben opgevoerd met in het midden een anti-Vietnam-speech. Spijtig genoeg ging de oorlog gewoon door.»

Veto: Was dat niet paradoxaal? Enerzijds de gedachte van vernieuwing en anderzijds een terugkeer naar de authentieke uitvoeringspraktijk?

Herreweghe: «Ik stamp wellicht een open deur in, maar voor mij is alle kunst die authentiek is, ook steeds modern. Hedendaagse schilderkunst, Shakespeare en de 'oude muziek' zijn dat allemaal. Bovendien was er tegen de jaren zestig veel routine en conventie binnengeraakt in het repertoire. Wij zijn de generatie die eerst op het gebied van de achttiende-eeuwse muziek de routine er heeft uit gekregen en meer aandacht heeft besteed aan de componist zelf. Die beweging zet zich nu door naar de negentiende eeuw. Dit is voor mij absoluut geen contradictie met 'vernieuwend'. Het is gewoon zoeken naar de ware dingen des levens. De gróte kunstenaars hebben doorheen de eeuwen gepoogd niet

zozeer de antwoorden te geven als wel de vragen goed te stellen.»

Veto: Bach was voor u geen eindpunt. U hebt ook Schönberg en Bruckner uitgevoerd. Een slanke barokklank of ontketend Bruckner-geweld, klopt uw hart even snel?

Herreweghe: «Bach en Bruckner maken deel uit van geheel andere werelden. Tegenover Bach is de muziek van de tweede helft van de negentiende eeuw, qua diepe benadering van muziek en de emotie die eruit voortvloeit, totaal iets anders. Ik probeer me als dirigent te concentreren op verschillende domeinen. Ik kan me bijvoorbeeld ook niet voorstellen dat een acteur alleen maar Molière zou spelen. Let wel, tevens probeer ik te vermijden een beetje 'vanalles' te spelen. De vorige generatie dirigenten speelde wat Mozart, Debussy, Bartók... Door me toe te spitsen op een beperkt aantal periodes kan ik die beter doorgronden. Maar ik sluit niets uit voor de toekomst: misschien duik ik binnen acht jaar wel terug in de hedendaagse muziek - (*ernstig*) ik zou het trouwens wensend.»

Veto: U beschouwt Harnoncourt en Leonhardt als uw mentoren. Vindt u zelf nog tijd om mentor te zijn?

Herreweghe: «Ik denk wel dat ik, als koördirigent, een aantal mensen heb gevormd die met mij hebben meegezongen en die nu op hun beurt koördirigent zijn. Daarnaast bestaat er een wisselwerking als ik samenwerk met zeer goede solisten zoals de zanger Peter Kooy of de hoboïst Marcel Ponsel. Zij hebben mij veel bijgebracht, maar staan zelf nog open dagelijks bij te leren.»

Veto: Nog een uitsmijter. Haydn heeft zijn meest geniale werk, *Die Schöpfung*, geschreven op latere leeftijd. Kunnen we van u nog een geniale wending verwachten?

Herreweghe: «Een muziekstuk hoeft je niet te verwachten; ik ben echt geen componist. Als dirigent hoop ik wel nog een paar mooie dingen te doen. Ik ben nu tamelijk veel bezig met Bruckner, in de hoop nog dieper in die muziek door te dringen, en ik neem ook veel Mahler op. Voor Bach ben ik geneigd een kleine pauze in te lassen. Ik heb net iets té veel Bach gedaan de laatste twintig jaar...»

FILMFIRMAMENT

Crash

Laat je vooral niet in het ootje nemen bij het bestuderen van de *Crash*-cast: de nieuwste film met Sandra Bullock is allesbehalve **zoete koek!** Regisseur Paul Haggis heet je welkom in Los Angeles waar ontwakken met de loop van een pistool in je gezicht net zo vertrouwd is als een kater op de eerste vrijdag van het academiejaar.

Nele De Meyer

In een stad waar mensen elkaar nooit lijken aan te raken en de misdaad voortdurend op de loer ligt, is een botsing onafwendbaar. Uitgangspunt van de film is dan ook een auto-ongeval met dodelijke afloop. De kijker wordt gaandeweg heen en weer geslingerd tussen verschillende verhaallijnen teneinde de puzzelstukjes *Magnolia*-gewijs in elkaar te kunnen passen en zo een antwoord te bieden op de vraag wie het dodelijk slachtoffer is. Dat diversiteit daarbij niet geschuwd wordt, bewijzen een racistische agent, een succesvolle zwarte regisseur en zijn vrouw, een Perzische winkeleigenaar, een detective met een stelende broer, een slotenmaker, twee carjackers en een advocaat met een vervelende echtgenote.

Haggis, die we nog kennen van het fel bejubelde *Million Dollar Baby*, weet de kijker in zijn stoel te spijkeren. De naadloos in elkaar overvloeiende subplots en het whodunit-karakter houden de aandacht vast. Af en toe lijkt het pathos wel van het grote scherm te druipen, een techniek die Haggis ook in zijn vorige film ten tonele voerde. Niet dat de film daardoor aan geloofwaardigheid inboet, zijn statement wordt aldus duidelijker in de verf gezet: de clash der vooroordelen en ongeoorloofd wapenbezit werpen een smet op de samenleving. Toch worden niet alle verhaallijnen even duidelijk afgetekend waardoor

de kijker diepte mist en de kleine tragedies ietwat geforceerd naar de climax lijken te voeren.

Mes

De kracht van de film zit echter verrat in de onverwachte plotwendingen die de kijker bij de lurven vatten. Scènes waarvan je immers denkt dat je ze kan voorspellen, nemen een heel andere wending en confronteren op die manier de kijker met zijn eigen vooroordelen. Daarbij dient gezegd dat Haggis ook duidelijk focust op het mes dat aan twee kanten snijdt: de racistische agent redt een kleurlinge uit een brandend wrak, de uit een gure buurt afkomstige slotenmaker is een eerlijke en liefhebbende vader, de verwerende huisvrouw komt tot inkeer. Als bovendien alle popcornvretertjes de volgende weken nietsvermoedend onderuit zakken voor Sandra Bullock of Ryan Phillippe en zo ongevraagd geconfronteerd worden met de rauwe werkelijkheid van de *melting pot* in L.A., mag *Crash* een succes genoemd worden.

Steekkaart

Regie: Paul Haggis

Cast: Matt Dillon, Don Cheadle, Ryan Phillippe, Sandra Bullock, Thandie Newton

Duur: 113'

Release: 05/10/2005

Kort: Mozaïekfilm waarin diverse personages met een verschillende raciale achtergrond met elkaar en hun vooroordelen in botsing komen.

studio
L E U V E N

FABRE STELT BOEK OVER ZIJN TOTEM VOOR

Leuven drukt kever aan de boezem

Afzichtelijk gedrocht of toppunt van moderne kunst: de Totem van Jan Fabre op het Ladeuzeplein gaat een jaar na zijn inwijding nog steeds vlot over de lippen. Nu is er ook een boek over geschreven. Verschillende auteurs schreven hun kijk op dit nieuwe landmerk in Leuven neer.

Tom Van Breusegem

Deze Totem was niet het eerste geschenk dat de universiteit aan haar stad schonk. Vijftiengig jaar eerder schonk onze Alma Mater Leuven haar Fonske. Een schenking die net zoals die van vorig jaar gepaard ging met de nodige ophef. Maar zoveel maanden later zijn de gemoederen bedaard. De meeste Leuvenaars zijn het er over eens dat de ijle ruimte, die na de heraanleg van het plein ontstond, wel een accent kon gebruiken.

Eind vorige maand zakte Fabre nog eens af naar onze studentenstad om samen met professor Vic Goedseels het boek, dat deze laatste samenstelde, aan de pers voor te stellen. Het boek bestaat uit twee delen waarin de symboliek van het kunstwerk door verschillende kunstenaars wordt belicht, elk vanuit hun eigen standpunt. De bijlage bestaat uit een collectie schetsen van de meester zelf en een fotoreportage die de constructie van het kunstwerk illustreert.

Fetisj

Het is niet echt verwonderlijk dat nu al een werk verschijnt over de Totem. Dit kunstwerk en de traditie die met de schenking verbonden is, staat bol van de symboliek. Het kunstwerk symboliseert de wetenschap waarvan de Centrale

Bibliotheek al jaar en dag de vertegenwoordiger is. Leuven is al eeuwen onlosmakelijk verbonden met haar universiteit. Voor de constructie van het kunstwerk deed Fabre uiteraard beroep op de kennis van de Leuvense academici. Aan de verschillende departementen ging men aan de slag om de technieken te ontwikkelen die deze complexe constructie vereiste. Het mag dan wel een erg eenvoudig concept lijken, de realisatie had meer voeten in de aarde. Een polyester kever van twee en een halve meter lang op een twintig meter hoge naald steken én daar houden, werd een ware uitdaging voor de Leuvense bouwmeesters.

Regelneef

Maar er gaat meer achter dit kunstwerk schuil dan Fabres keverfetisj. Als je de kever van nabij bekijkt, merk je dat hij zijn voelhorens en poten allesbehalve volgens de regels van de entomologie uitspreidt. Deze pose symboliseert de kever die klaar is om op te stijgen en zijn vleugels open te slaan, de vrijheid tegemoet.

De kunstenaar is alvast erg opgetogen met het resultaat.

Goedseels, die als voormalig Algemeen Beheerder van de K.U.Leuven als bouwheer optrad en Fabre flankeerde op de persconferentie, stak zijn tevredenheid ook niet onder stoelen of banken. Al beklagde hij zich al grappend over de regelneef Fabre. De kunstenaar keek niet alleen nauwgezet toe op de realisatie van zijn kunstwerk, ook het boek dat vorige week van de persen rolde, passeerde onder zijn kritisch oog. Goedseels vloog de week ervoor zelfs nog naar Avignon om Fabre de laatste versie voor te leggen.

De volledige Leuvense beau monde tekende present op de persconferentie in de rectorale salons. Maar bij afloop was er niemand die de confrontatie met de kunstenaar aanging. Daarop ontstond er een onderonsje tussen Tobback en Fabre, waarbij die laatste zelfs enkele tips weggaf over de manier waarop je het kunstwerk het efficiëntst mogelijk kan beschadigen. Die houden we echter voor onszelf, want als we Fabre mogen citeren: "Een kunstwerk dat niet aan vandalisme ten prooi valt, wordt aanvaard door haar omgeving." En na enkele maanden mogen we wel zeggen dat Leuven haar nieuwe kunstwerk aan de boezem gedrukt heeft en die illusie willen we hem niet afpakken.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

ERASMUSDAGBOEK: MIES IN BUDAPEST (1)

Budapest, de stad aan de Donau

Vier weken geleden. Bevreesd maar ook hoopvol landde ik in de stad aan de Donau. Met zijn drieën delen we een groot en gezellig appartement voor een zeer redelijke prijs. Het heeft allemaal wat aanpassingstijd nodig en de eerste dagen blijken niet gemakkelijk. Het begin is onzeker en de gesprekjes met de andere studenten lijken zich tientallen keren op dezelfde manier te herhalen: "Mies from Belgium. Where are you from?" Maar na een week of twee duiken sommige gezichten al vaker op en leer je hen beter kennen.

Mies Cosemans

De Hongaarse studenten die zich bezighouden met de Erasmussers doen goed hun best en organiseren een weekend, feestjes, filmavonden, enzovoort. Iedere avond is goed gevuld. We zijn hier met zo'n 200 Erasmusstudenten, waarvan er een tiental uit België afkomstig zijn. Plannen voor een eerste Belgenavondje zijn reeds in de maak.

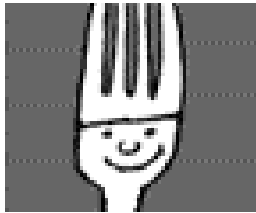
Het gebouw van de Corvinusuniversiteit (Corvinus was koning van Hongarije van 1458 tot 1490) is één van de pareltjes in Budapest. Het kijkt uit op de Donau en werd in 1871 gebouwd (voor de kenners: in neorenaissancistische stijl). Het geeft wel een extra dimensie aan het studentenleven. Wanneer de lessen minder interessant zijn, kan je tenminste nog genieten van het uitzicht op de Donau en het Buda-stadsdeel. Het mag dan al een prachtig gebouw zijn, toch liep de organisatie de eerste weken wat mank. Vakken waarvoor ik me maanden geleden had ingeschreven bleken plots weg te vallen waardoor ik op de valreep nog andere vakken moest kiezen. Eén keer veranderde een vak zelfs gewoon van naam en professor omdat de faculteit geen teken van leven ontving van een andere professor. Er waren ook helemaal geen lessenroosters zodat we met de professor moesten overleggen wanneer we precies les

wilden hebben. Probeer maar eens een geschikt tijdstip te vinden voor 20 mensen die allemaal andere vakken volgen. Maar het leidde ook wel tot grappige situaties waarin de professor ermee akkoord ging om de les op woensdagvoormiddag te geven maar "lieft niet te vroeg als het kon". Een hemelsbreed verschil dus met onze universiteit in Leuven waar alles netjes georganiseerd is (soms te netjes, maar dat is enkel een persoonlijke mening). Het verschil met de lessen in Leuven is groot. Aan de ene kant zijn de meeste vakken vaak van een minder hoog niveau dan in België, maar aan de andere kant wordt er dan wel weer heel veel participatie van de studenten verwacht. Eén vijfde van de punten voor een vak gaat naar de manier waarop je tijdens de les meewerkt aan de discussies.

Baden

De Hongaarse taal is vreselijk moeilijk. Ik maak me daarom geen illusies en weet dat het onmogelijk is die in vier maanden te leren. Zelfs de Hongaren zeggen dit. Verder dan "Hogy van?" (Hoe gaat het); en "Nem beszélék magyarul" (Ik spreek geen Hongaars) kom ik momenteel niet. Dat is wel frustrerend als je naar de winkel gaat en als een hulpeloos kind alles moet aanwijzen omdat de persoon achter de toonbank in de meeste gevallen geen Engels kent. Mijn gebarentaal wordt er iedere keer opmerkelijk beter op.

Dit wil ik nog even meegeven: de Hongaren houden van baden en Budapest is dan ook bekend om zijn oude, prachtige badencomplexen die een genezende werking zouden hebben. Jammer genoeg sluiten de meeste na de zomer maar er is één complex dat, wegens heel warm water in de buitenbaden, ook in de winter open blijft. Wanneer het sneeuwt kan je dus nog steeds buiten zwemmen. Heerlijk dus om warm te blijven in de koude tijden die ons hier nog staan te wachten. Om dan maar met een Belgische klassieker af te sluiten: mooi, het leven is mooi.

Menu van de week

in Alma 1-2 -3

4 - 7 oktober 2005

A1 alleen
Alma 1

A2 alleen
Alma 2

A3 alleen
Alma 3

 = vegetarisch

dinsdag

Groentesoep 	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Pensen met appelmoes	2,35
Burito El Paso 	4,40
Saté met wokgroenten en ketjapsaus A2	4,40
Kip met bruine van Corsendonck en kroketten	4,05
Spaghetti bolognaise A3	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A2+3	3,45
Koninginnenhapje A1+3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak	4,05

woensdag

Milanese soep	0,50
Groene groentesoep	1,65
Kippenburger met erwtes en worteltjes	2,35
Lasagne Verdura 	4,40
Kippenlapje met roomsaus met roze peperbolletjes en denneappeltjes A1+3	4,40
Paëlla	4,05
Stoofvlees op z'n Vlaams	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A1	3,45
Rumsteak A2+3	4,05

donderdag

Bouillon met groenten	0,50
Tomatensoep met ham	1,65
Vleesballetjes in tomatensaus en friet A3	2,35
Vegetarische spaghetti 	2,35/2,75
Ribbetjes, slasaus met mosterdzaadjes, rauwkost	4,40
Gebakken visfillet met bearnaisesaus en broccoli A1.2	4,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A2+3	3,45
Rumsteak A1+3	4,05

vrijdag

Romige tomatensoep	0,50
Ravioli al forno A1+3	2,35
Gevulde paprika met Provençaalse saus en erwtes 	3,45
Loempia en kerriesaus met pepers, Oosterse rijst	3,10
Visbrochetten met salad-bar A1.2	4,40
Spaghetti bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvlees op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45
Rumsteak A2+3	4,05

K i j k o o k
o p d e

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

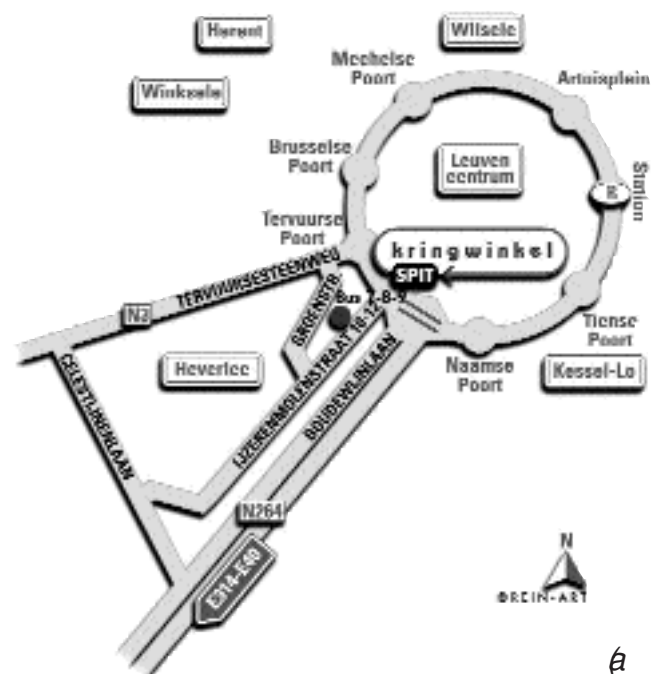
Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

**De Kringwinkel SPIT: IJzermolenstraat
10-12 te Heverlee**

Open: di - vrij 10 - 18 u
zat 10 - 17 u
zon - ma gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

Heb je ook zo genoten van het Weekje Feest in 30CC? 30CC heeft nog veel meer voor je in petto dit jaar!

The Lunatic Comedy Club, De Roovers, Toneelgroep Amsterdam, De Tijd, De Paardenkathedraal, Patrick Riguelle en het Rubio Quartet, SpinviS, Eva Aylò, Under Byen, Yasmine Levy, Jan Leyers, Roland en Yunasi, Neeka, Filip Kowlier, Monza en nog zoveel meer...

30CC is de nieuwe naam van het Cultuurcentrum Leuven. We programmeren vanuit onze permanente nieuwsgierigheid naar wat je boeit en wat je boeien kan!

Wij verwennen je met het beste, het fijnste, het mooiste, het aangrijpendste, het spannendste en het grappigste van de podiumkunsten...

Vraag de seizoensbrochure aan:

30CC@leuven.be of bel 016 23 84 27

30CC, Brusselsestraat 63, 3000 Leuven;
www.30CC.be

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 02
3 oktober 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'geraakte zenuw' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'burn out' Van Gassen

Redactie:
Robin 'arachnafobie' Broos, Tom 'mankepoot' Van Breussegem & Roman 'septische shock' Verraest

Medewerkers deze week:
Ben 'suzende oren' Deboeck, Dries 'eksterroog' De Smet, Wim 'gonorroe' Gemoets, Maarten 'genofobie' Goethals, Nele 'AIDS' De Meyer, Katleen 'shopaholic' Gabriëls, Sander 'elefantiasis' Happaerts, Christoph 'nachtblindheid' Ketels, Nathalie 'bloedneus' Lucas, Kristof 'liesbreuk' Persoons, Anne 'maagperforatie' Ruette, Liesbet 'open beenbreuk' Temmeran, Nele 'hernia' Van Doninck, Clara 'Korsakow' Vanmuysen, Robin 'snotvalling' Van Oirbeek & Hanne 'hirsutisme' Vermeiren

Cartoons:
Sh3L4C

DTP:
Robin Broos, Tom Van Breussegem, Gijs Van Gassen & Roman Verraest

Eindredactie:
Robin Broos & Gijs Van Gassen

Internet:
www.veto.be
www.photoblog.be/veto

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, verpleegsters, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Apollonia

• 04/10 OpeningsTD (Albatros).

Babylon

• 03/10 om 22.00 u: Openingsfuij (Musicafé). • 05/10 om 22.00 u: Licentiecocktailfeestje (Fak Letteren).

Eoos

• 06/10 Film: Hotel Ruanda (MSI 0108).

Merkator

• 04/10 om 21.00 u: Fakbartocht (vertrek @ Wink).

NFK

• 04/10 om 21.00 u: Fuif (Odil)

BERICHTEN

Train je in stressbeheersing

Het Psychotherapeutisch centrum voor studenten organiseert in het eerste semester opnieuw een training in stressbeheersing. In zes avondlessen krijg je uitgebreid informatie over stress, angst, depressieve gevoelens en slaapproblemen. Tegelijk leer je aan de hand van concrete tips en praktische vaardigheden om hier beter mee om te gaan. De training is te vergelijken met een les: je hoeft niet zelf aan het woord te komen, je mag gewoon

luisteren. Bovendien krijg je een handboek als leidraad. Hiermee kan je na elke les zelf aan de slag.

Data: do 27/10, do 03/11, do 10/11, do 17/11, do 24/11 en do 01/12, telkens van 18.00 tot 20.00 u. Prijs: 80 euro (het handboek en een CD-rom met relaxatie-oefeningen inbegrepen). Voor meer praktische informatie en om in te schrijven (vóór 20 oktober!): www.kuleuven.be/gezondheid/stress.htm.

(advertentie)

WEL, de UNIVERSITAIRE WERKGROEP LITERATUUR EN MEDIA

Op niveau al 25 jaar **praktische opleiding** van auteurs, journalisten en mediadeskundigen.

Het eerste jaar start op donderdag **6 oktober 20u**.
(lokaal Soc. Wet., Van Evenstr., boven Alma 2)

M.m.v. J. Bouveroux (VRT), St. Coninx (filmregisseur), L. Defour (D&D), H. Devroe (WEL), prof. G. Meesters (Univ. Liège), R. Van Cauwelaert (Knack), F. Van Oostende (VTM) en D. Verstraeten (VTM).

Tijdig inschrijven via **016/22.93.24** of <http://uwel.allegro.be>

(advertentie)

BRIDGECLUB PIETERMAN
Leopold I straat 19 - 3000 Leuven

Leer bridge op een prettige en moderne manier

Beginnerscursussen:
12 donderdagen v.a. 15 september om 14u
12 woensdagen v.a. 5 oktober om 19u30

Prijs: 45 zonder, 65 met 2 handboeken, GRATIS voor **studenten: 0 / 20**
INFO: BCPieterman@yahoo.com

Tweedehandcomputers met 1 jaar garantie

Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.
Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.
Schermen van 5 tot 100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen.

Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo
info@recupc.be, tel.: 016 / 25.91.03

(advertentie)

Cultuurkalender

Muziek

Dinsdag 04/10: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Leela James, 20u, www.hetdepot.be
Woensdag 05/10: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
One Self feat. DJ Vadim, Yarah Bravo, Blu Rum 13 & DJ Woody + Lefto, 20u, www.club-bugalu.com
Donderdag 06/10: Lemmensinstituut, Herestraat 53
Vlaams Radio Orkest: From Russia With Love, 19u15, www.lemmens.be
Vrijdag 07/10: Stukcafé, Naamsestraat 96
Scapes! Eppo Dehaes, 22u

Varia

03/10 t.e.m. 07/10: STUK, Naamsestraat 96
Openingsweek, www.stuk.be

Dans

Dinsdag 04 en woensdag 05/10: Stadschouwburg, Bondgenotenlaan 21
Rosas/De Keersmaeker/Salva Sanchis: Raga for the rainy season/A love supreme, 20u, www.30CC.be

Expo

10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006: Museum-site, L. Vanderkelenstraat 30
Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18
03/10 t.e.m. 20/11: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21
Muziek geprint, ma-do 8u45-20u45 / vr 8u45-17u15 / za 9u15-12u45
28/08 t.e.m. 09/10: STUK, Naamsestraat 96
Allan Sekula: Shipwreck and Workers - version 2, ma-vr 14-20u / zo 14-17u

Freddy leest Veto, u toch ook!

VERZEKERINGSKANTOOR DELEN VERZEKERT U TEGEN ONGEVALLEN EN ZIEKTE

DE LAAGSTE PRIJS, DE BESTE SERVICE

016/223109

VERZEKERINGEN DELEN, WANT EEN ONGELUK IS GAUW GEBEURD

4	3	8	2	1	6	5	7	9
6	2	7	5	8	9	3	4	1
9	1	5	3	7	4	6	8	2
7	6	1	4	5	2	8	9	3
5	4	2	9	3	8	7	1	6
3	8	9	7	6	1	4	2	5
1	5	3	8	2	7	9	6	4
2	7	4	6	9	5	1	3	8
8	9	6	1	4	3	2	5	7

“Het is niet dat ik dagelijks inspuitingen nodig heb”

Dat er tussen die muzikanten heel wat rare kwasten rondlopen, verbaast ons niet. Maar deze week sloegen we wel een erg vreemd exemplaar aan de haak. De Antwerpenaar Sven Van Hees draait al twee decennia mee in de internationale dj-scène en groeide uit tot *the godfather* van de loungemuziek.

Robin Broos & Tom Van Bresseghem

Enkele jaren geleden kwam Sven Van Hees erachter dat hij wel heel bijzonder is. Van jongs af associeert hij muziek met kleuren en bijgevolg stelt hij zijn songs samen aan de hand van een kleurenpallet. Genoeg stof om een nieuwe plaat op te baseren, moet hij gedacht hebben, en zo ontstond zijn derde plaat *Synesthesia*. Afgelopen week stond hij op de openingsweek van het Leuvense Cultuurcentrum 30cc. Volgend jaar keert deze platenmenner de draaitafels de rug toe, vertrouwde hij ons toe. Reden te meer om hem, misschien voor een laatste keer, op de rooster te leggen.

Veto: Niet veel artiesten lopen te koop met hun afwijkingen. Jij hebt er een concept-plaat op gebaseerd.

Sven Van Hees: «Ik zou dat niet gedaan hebben als ik dat zelf als een afwijking zag. Ik had dat al mijn hele leven en dacht dat iedereen muziek op die manier ervaarde. In 1996 gaf ik in panelverband een interview waar ik vertelde dat ik vond dat muziek een perfect kleurenpallet moest bevatten. Iedere kleur van de regenboog moet evenwichtig in een nummer vertegenwoordigd zijn. Toen de mensen daar raar van opkeken beseftte ik dat niet iedereen dat heeft.»

Veto: Waarin verschilt die concept-plaat met je vorige twee albums?

Minikleurtjes

Van Hees: «Voor mijn eerste twee albums heb ik gebruik gemaakt van samples. Op *Synesthesia* wilde ik enkel eigen werk, waardoor ik dubbel moest nadenken. Wanneer je met een sample werkt, heb je al gauw dertig procent van je plaat. De sfeer van het nummer is er al. Als ik reeds een rode sample had, dan deed ik daar wat blauw bij en stelde het nummer op die manier gewoon verder samen. Nu moest ik van nul beginnen en zelf alle minikleurtjes maken.»

«Omdat weinig mensen vertrouwd zijn met dit fenomeen had ik ook meteen een leuke titel voor de cd. Maar laat het duidelijk zijn dat ik dat niet zie als een afwijking. Het is niet dat ik dagelijks inspuitingen nodig heb (*lacht*). Sinds het verschijnen van die laatste plaat zijn er wel regelmatig mensen die mij e-mailen om te zeggen: “wow, eindelijk iemand die mij begrijpt!” Onlangs vertelde iemand mij dat Toon Hermans dat ook had. Die man vroeg zijn band regelmatig “geef mij een beetje blauw” of “een beetje meer rood.”»

“Als iedereen die mijn platen gaat downloaden, heb ik ook geen boterhammen meer”

Veto: Waar haal je je inspiratie voor een nieuwe plaat?

Van Hees: «Meestal ben ik net terug van een tour en dan zit je met ontzettend veel indrukken. Overal doe ik kleine ideetjes op die ik opspaar. Wanneer ik dan plots een concept voor een plaat in gedachten heb, begin ik gewoon nummers te schrijven. Eerst laat ik een half uur een beat lopen. In die tijd hoor ik de muziek in mijn hoofd en vervolgens speel ik die in. Dan laat ik alles opnieuw lopen totdat het volgende idee komt. Het is als het restaureren van een oldtimer. Je stript hem helemaal *down*, je kuist de onderdelen op en steekt ze terug in elkaar.»

Veto: Wanneer je werkt met indrukken, bestaat het gevaar dan niet dat je iets doet wat al eerder gedaan is?

Van Hees: «Dat is iets wat je nooit zeker kan weten.

De dag van vandaag is alles al gedaan. Je kunt alleen nog vernieuwend zijn met techniek en niet met muziekstijl. Iedereen spreekt nu van electro, maar eigenlijk is dat new beat annex new wave. Ik begrijp dat wel, de nieuwe generatie wil ook haar eigen genre. We mogen gewoon niet vergeten dat dat eigenlijk een *loop* is. Wat ik doe, is ook voortborduren op jazz- en dancemuziek, dingen die al in de jaren dertig werden gedaan.»

«Om die invloeden niet teveel te laten inwerken, sluit ik mij af. Wanneer ik aan een plaat begin, zit ik voor twee maanden in trance. Dat begint drie weken voor ik eraan begin en je ziet me terugtrekken. Ik neem voor niemand de telefoon op, neem geen werk aan en kijk geen televisie. Dat is een heel contrast met het leven dat ik anders leid, maar ik heb beide nodig. Eigenlijk ben ik een *loner*, een asociale. Bel mij zaterdagavond niet op om op café te gaan, want ik

nieuw talent verloren. Om *Synesthesia* te maken heb ik een half miljoen geïnvesteerd. Als iedereen die plaat gaat downloaden, heb ik ook geen boterhammen meer. Ik ben nog een van de gelukkigigen, maar vijftig procent van de mensen die ik kende uit de muziekwereld rijdt nu terug met de camion of doet terug een andere, gewone job. Volgens mij zitten we in die achteruitgang nog maar in de helft.»

Politiek

Veto: Je reist de hele wereld af. Voel je jezelf nog Belg?

Van Hees: «Zeker. Hoe meer je reist, hoe meer je dat voelt. Dat merk je het meest aan de talen die je kunt spreken. Gelooft me, ga eens naar Amerika en je stelt vast dat op een enkeling na die ook Frans spreekt, niemand een tweede taal kan. Hier zijn wij ook meer op de hoogte van wat er in andere culturen gebeurt.

In de VS heb je van die gekleurde berichtgeving waar men vijftien-twintig minuten over zichzelf praat en dan in de laatste minuut begint over een gigantische ramp in Europa. “*It’s only Europe*,” zie je? Ik ben geen patriot die met een Belgische vlag gaat rondlopen, maar in het buitenland durf ik gerust met fierheid over België spreken, al laat ik dan wel eens wat voze dingen weg (*lacht*). Eigenlijk voel ik mij vooral een wereldburger.»

Veto: Veel artiesten zijn er vies van politieke standpunten in te nemen, maar jij schuwt ze niet.

Van Hees: «Dat is gewoon omdat ik mijn mond niet kan houden. Er zijn twee dingen waar ik niet tegen kan: liegen en hypocrisiet. Ze hebben

mij een paar keer vragen gesteld over het Vlaams Blok en van die toestanden. Ik heb daar ook een mening over, dus waarom zou ik dat niet mogen zeggen? Toch zal je mij niet op z’n Bono’s voorstander zien spelen van het één of het ander. Het voordeel van veel reizen is de bagage die andere mensen niet hebben. Ik heb ervaring om als enige blanke tussen honderden moslims te staan en zo leer je de B-kant ook kennen.»

“Als ik voor mijn mening word neergestoken, dan is het maar zo”

«Veel mensen hebben op mijn stellingen in die interviews negatief gereageerd. Er zijn journalisten in België die mij vertellen dat ze blij zijn dat ik zulke dingen zeg, want zij denken het ook, maar durven het niet meer te schrijven. Dan denk ik: “how sad is that?” We wonen hier zogezegd in dé democratie, de westerse landen, maar sinds de moord op Theo Van Gogh durft precies niemand nog vrijuit spreken. Axl Peleman zegt iets en vervolgens wordt zijn hele gezin bedreigd. Het is alsof iedereen dat maar normaal vindt. Als ik voor mijn mening word neergestoken, dan is het maar zo. Om die reden ga ik zulke stellingen niet schuwen. Zo *important* is de mening van Sven Van Hees ook niet.»

Veto: Je moet straks het podium opkruipen. Heb je nog stress?

Van Hees: «Niet vaak, maar het gebeurt. Toen ik afgelopen Marktrock voor achtduizend mensen stond, wilde ik gewoon naar huis gaan. Vanavond is er niet zoveel volk, maar dat wil nog niet zeggen dat het niet goed moet zijn.»

Veto: Lig je daar van wakker als er weinig volk komt opdagen?

Van Hees: «Nee, want dat kan aan zoveel factoren liggen. Ik denk dat de belangrijkste oorzaak is dat muziek geen geld meer mag kosten. De mensen willen uitgaan en zoeken gewoon iets wat niets kost. Waarom doen ze dat? Ze denken dat muzikanten steenrijk zijn. Zet MTV op en je ziet ze allemaal rondrijden in Porches met een glas champagne en de hand.»

(Foto Christophe Ketels)

denk daar teveel bij na. Ik geniet daar niet van, want dan speel ik de hele tijd met de gedachte dat ik een goed nummer zou kunnen maken of twee dagen in Spanje op het strand zou kunnen liggen.»

Veto: Je maakt niet alleen platen, je draait er ook. Wat maakt een DJ-set af?

Van Hees: «Wanneer ik een set draai, moet alles kloppen, hoeveel volk er ook staat. Natuurlijk sta ik daar ook niet te egotrippen. Wat ik leuk vind, is dat jonge mensen het leuk vinden wat ik doe. Die mannen hebben nu hun eigen goden zoals Tiësto en toch gaan ze ook voor mij uit hun dak. Ik vind dat ik heel goed ben in mijn genre en de dag dat ik dat gevoel niet meer heb, stop ik er gewoon mee.»

“Eigenlijk ben ik een loner”

«Ik wil mijn smaak niet opdringen, dat kan ook niet. Je kunt niet discussiëren over muziek. Wanneer je heel jong bent doe je dat wel eens. “Alle hardrockers zijn zus of zo,” maar *basically* kies je jezelf daar niet in. Je kiest ook niet of je hetero of homo bent, dat zit in jezelf en dat vormt je persoonlijkheid. Ik draai ook amper platen van mezelf. Dat is te gemakkelijk. Mensen betalen je om te komen draaien, ze kennen je platen al. Er zijn mensen die vijftien platen van zichzelf achter elkaar draaien, maar dan draai je niet meer voor de mensen. Dan kom je gewoon je product slijten.»

«Als DJ wil ik ook niet meegaan met hypes. Je merkt dat mensen eens ze vijftendertig jaar zijn, zowat mijn leeftijd, de muziek willen horen van tien jaar geleden want; toen hadden ze nog geen kinderen en gingen ze nog uit hun dak met nieuwjaar. Maar daarom ga ik nu niet plots retro-muziek draaien, hoor. Ik wil gewoon mezelf blijven.»

Veto: Je hebt ook je eigen label. Lukt dat?

Van Hees: «Dat was eigenlijk begonnen met het idee om mijn eigen platen zelf uit te geven. Nu komen mensen, naar wie ik al jaren opkijk, vragen of ze ook onder dat kleine Belgische label mogen uitkomen en die kans grijp ik met beide handen. Wellicht zal ik om die reden mijn eigen activiteiten als DJ de komende jaren afbouwen.»

«De afgelopen jaren is de platensector helemaal ineens gestort en dat is echt jammer. Er gaat op die manier zoveel